

NAUKA I PROBLEM SMRTI

Naslov originala
Nauka i problem smrti

Recenzent
Zdravko Vučinić

Izdavač
Metaphysica, Beograd

Dizajn korice
Vladimir Jajin

Tehnička priprema
CPS

Štampa
Mladost grup, Loznica

Tiraž
1000

Distribucija
Metaphysica, 011/292-0062

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

001.94
57.017.6

PETROVIĆ, Miroljub

Nauka i problem smrti : kriju li velike svetske misterije odgovore na najvažnija čovekova pitanja? / Miroljub Petrović. - Beograd : Metaphysica, 2008
(Loznica : Mladost grup). - 133 str. ; 19 cm

Tiraž 1.000. - O autoru: str. [134]. -
Bibliografija: str. 127 - 133.

ISBN 978-86-7884-052-4

a) Misterije - Smrt
COBISS.SR-ID 144029708

Nauka i problem smrti

*Kriju li velike svetske misterije
odgovore na najvažnija
čovekova pitanja?*

MIROLJUB PETROVIĆ

METAPHYSICA

SADRŽAJ

Najvažnije pitanje	7
Tragovi u steni	12
Tajna piramide	28
Otisci stvaranja	39
Zagonetni stubovi	47
Planina sa crnim vrhom	56
Najveće čudo prirode	66
Govor fosila	77
U kom vremenu živimo?	90
Najbolje čuvani drevni spis	102
Tehnologija bez preanca	110
Nestali gradovi	118

NAJAVAŽNIJE PITANJE

“Nauka je u stanju da reši sve čovekove probleme, uključujući i problem smrti”, bilo je mišljenje velikog broja ljudi u zapadnom svetu krajem 19. veka. Koliko je razvoj nauke bio veliki u to vreme, svedoči i neprijatno iskustvo koje je doživeo istaknuti naučnik Edison.

Poznato je da je Edison prvi konstruisao sijalicu. Ali, malo je poznato da kada je otišao u Zavod za patente da prijavi svoj pronalazak, službenik ga je odbio sledećim rečima: “Žao nam je gospodine, ne možemo da prihvativimo vaše otkriće, jer je do sada u nauci otkriveno sve što je moglo da se otkrij!”

Ljudi su u to vreme bili općinjeni naukom, ali ubrzo, situacija se promenila. Kao što su nekada mnogi bili oduševljeni naukom i verovali da je ona svemoguća, danas su razočarani u nju i smatraju da je ona nemoćna da reši većinu problema sa kojima se čovek suočava.

Kada je u pitanju problem smrti, naučnici će reći da je smrt neminovnost i da je ne možemo izbeći.

Ali, da li je tako?

Poznato je da svi živi organizmi kada dođu na ovaj svet počinju da rastu i razvijaju se, a onda, u jednom trenutku njihovog života, oni počinju da stare, i konačno umiru.

Čovek fizički raste i razvija se do negde 25 godine života. Međutim, vremenom stari, što predstavlja proces koji se završava smrću.

Ali, zašto je to tako? Zašto započinje proces starenja?

Čovek, kao i svi drugi živi organizmi, poseduje gene koji određuju njegove fizičke osobine. Geni, kao neki kompjuterski program, određuju kakva će biti boja naših očiju, kolika će biti dužina naših prstiju, kojim tempom će naše srce raditi. Ali, geni takođe određuju kada će čovek početi da stari.

Pored genetskih, postoje i drugi procesi koji izazivaju starenje.

Postavlja se pitanje: Da li je moguće eliminisati uticaj tih procesa?

Pre nekoliko godina, petorica naučnika su objavila veoma interesantne rezultate istraži-

vanja na jednoj biljci - paradajzu. Oni su kod ove biljke otkrili gene za sazrevanje, zatim eliminisali njihov uticaj, i tako zaustavili taj proces. Paradajz je ostao zelen jer je bio eliminisan uticaj gena za proizvodnju supstance (etilena) koja izaziva njegovo sazrevanje.¹

Kada je ovom paradajzu bila veštački dodata supstanca koja kod njega izaziva proces sazrevanja, taj proces je ponovo bio započet, pa čak je mogao i da se ubrza.

Da li to znači da bi proces starenja kod čoveka, na sličan način kao proces sazrevanja kod paradajza, mogao da se zaustavi?

U jednom drugom istaživanju, naučnici su pokušali da utiču na proces starenja kod živih organizama. U eksperimentima sa životinjama oni su uspeli da im produže životni vek za skoro 50%.²

Vrlo je interesantno da se kod ćelija raka pokreće određeni proces koji sprečava njihovo starenje i umiranje. Tako one nastavljaju da žive i da se umnožavaju sve dok ne nastupi smrt organizma. Naučnici sada pokušavaju da pokrenu taj proces kod normalnih ćelija i tako zaustave proces njihovog starenja.

Naučnik koji je vodio ova istaživanja, kaže da kada bi se eliminisao uticaj procesa za koje je

danас poznato da izazivaju starenje, "prosečan životni vek čoveka bi bio 1000 godina". U tom slučaju, smrt bi mogla da nastupi samo nesrećnim slučajem, usled bolesti ili ubistvom.

Znamo da čovek svojim načinom života može do oredene mere da ubrza ili uspori proces starenja. Ali, mi ovde govorimo o jednom drugom načinu delovanja na taj proces. U ovom slučaju, mi smo zainteresovani za način delovanja kojim bi se on potpuno zaustavio. Vidimo da nauka ima potencijal da tako nešto učini.

Pred nama je mnoštvo pitanja za čije odgovore smo zainteresovani:

- Kako je kod čoveka došlo do pojave ovih procesa koji izazivaju starenje?
- Da li će naučnici u dogledno vreme uspeti da eliminišu njihov uticaj?
- Odakle čoveku ideja da razmišlja o pojmovima kao što su "večnost" ili "besmrtnost"?

Sva ova i slična pitanja mogu se sumirati u jedno, najvažnije pitanje: Može li se rešiti problem čovekove smrti?

Ukoliko odgovorimo na ovo pitanje, bićemo u stanju da odgovorimo na sva druga pitanja važna za čoveka.

Namera ove knjige je da odgovori na pomenu-to pitanje. Kao alat u njegovom rešavanju koristićemo nauku. Videli smo da nauka, kao "primena logike", ima velike potencijale.

Mnogi smatraju da je problem smrti velika misterija. Takođe, i neki drugi fenomeni u našem svetu smatraju se misterijom, kao što su piramide, dinosauri itd.

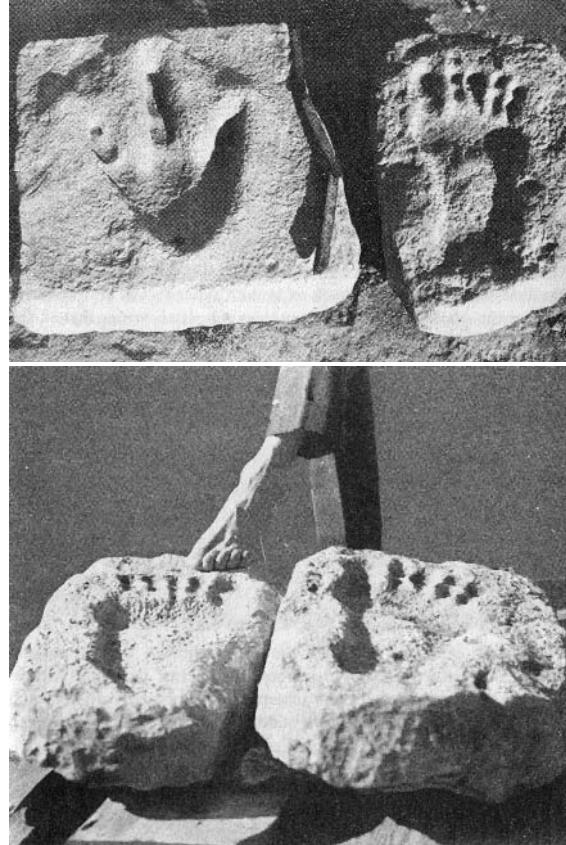
Da li oni kriju odgovor na pitanje za kojim tragamo?

TRAGOVI U STENI

Dinosaurusi su interesantne životinje za mnoge ljude, a naročito za decu. Mnogi naučnici veruju da su dinosauri živeli u dalekoj prošlosti i da su izumrli pre oko 65 miliona godina. Prema istom tumačenju, čovek se pojavio na Zemlji pre oko milion godina. To znači da ljudi i dinosauri nisu živeli u isto vreme.

Sredinom 20. veka u dolini reke Paluksi, država Teksas, SAD, naučnici su otkrili okamenjene otiske stopala dinosaurusa. U izveštajima koji su usledili objavljeno je da su ovi otisci stopala nastali pre oko 100 miliona godina. Međutim, ono što je iznenadilo naučnike jeste da su neposredno pored otiska stopala dinosaurusa pronađeni okamenjeni otisci stopala čoveka (slika 2.1).¹ Da li to znači da su dinoasurusi i ljudi živeli u isto vreme?

Dodatno iznenadenje predstavljala je veličina ovih ljudskih otisaka. Prosečna dužina stopala savremenog čoveka iznosi između 20 i 25 centimetara, a dužina ovih stopala bila je 38 cen-

Slika 2.1. Otisci stopala čoveka i dinosaurusa pronađeni u istom sloju stena.

timetara! Slični nalasci otisaka stopala otkriveni su i na mnogim drugim mestima, širom sveta.²

Dakle, pred nama je naučni dokaz da su ljudi i dinosaurusi živeli u isto vreme, i da su ljudi bili mnogo krupniji (imali su skoro dvostruko veća stopala).

Ali, zašto je priča o dinosaurisima i ljudima važna za nas i za temu kojom se bavimo?

Iako je ovo otkriće o suživotu ljudi i dinosaurova iznenadilo mnoge savremene naučnike, to ne bi bio slučaj sa Njutnom, Pasterom i drugim naučnicima koji su postavili temelje nauci. U tabeli 2.1 nalazi se spisak najpoznatijih naučnika koji su postavili temelje nauci.³ Tu se nalaze: Isak Njutn (po mnogima najveći naučnik svih vremena), Luj Paster (otac mikrobiologije), Gregor Mendel (otac genetike) i mnogi drugi.

Ljudi koji su postavili temelje nauci imali su drugačiji pogled na istoriju našeg sveta i čovečanstva od onog koji imaju mnogi savremeni naučnici. Oni su smatrali da je najtačnija istorija našeg sveta ona koja ju zapisao jevrejski pisac Mojsije pre oko 3500 godina. Prema njegovom zapisu, ljudi i dinosaurusi su živeli u isto vreme, i to ne tako davno.

Utemeljivači nauke su tvrdili da je Mojsijeva istorija u skladu sa onim što nauka otkriva. Za

Isak Njutn (1642-1727)	fizika
Luj Paster (1822-1895)	biologija
Gregor Mendel (1822-1884)	genetika
Majkl Faradej (1791-1867)	elektromagnetizam
Vilijem Kelvin (1824-1907)	termodinamika
Jozef Lister (1827-1912)	hirurgija
Blez Paskal (1623-1662)	termodinamika
Johan Kepler (1571-1630)	astronomija
Robert Bojl (1627-1691)	hemija
Karl Line (1707-1778)	biologija
Vilijem Hersel (1738-1822)	astronomija
Jozef Henri (1797-1878)	elektrotehnika
Džon Fleming (1849-1945)	elektronika
Džordž Stoks (1819-1903)	mehanika fluida
Leonardo da Vinči (1452-1519)	hidraulika
Vilijem Remsi (1852-1916)	termodinamika
Bernard Riman (1826-1866)	geometrija
Rudolf Virhof (1821-1902)	patologija
Džejms Džul (1818-1889)	termodinamika
Džejms Maksvel (1831-1879)	termodinamika
Semuel Morz (1791-1872)	telekomunikacije
Žorž Kivije (1769-1832)	paleontologija

Tabela 2.1. Najpoznatiji naučnici koji su postavili temelje nauci.

Nauka i problem smrti

naše istraživanje to može biti od velike koristi, jer Mojsije u svojoj istoriji govori i o pitanjima za koje smo zainteresovani u ovoj knjizi. Ali, hajde da još malo ispitamo slučaj o dinosaurusima i ljudima.

Godine 1945, naučnici su kod mesta Akambaro u Meksiku otkrili veoma interesantno arheološko nalazište. Na tom mestu su svoje tragove ostavili ljudi koji su živeli u periodu od 800. godine pre nove ere do 200. godine nove ere. Među brojnim predmetima, arheolozi su pronašli više od 30.000 glinenih figurica, od kojih je nekoliko hiljada predstavljalo dinosaurusse (slika 2.2).⁴

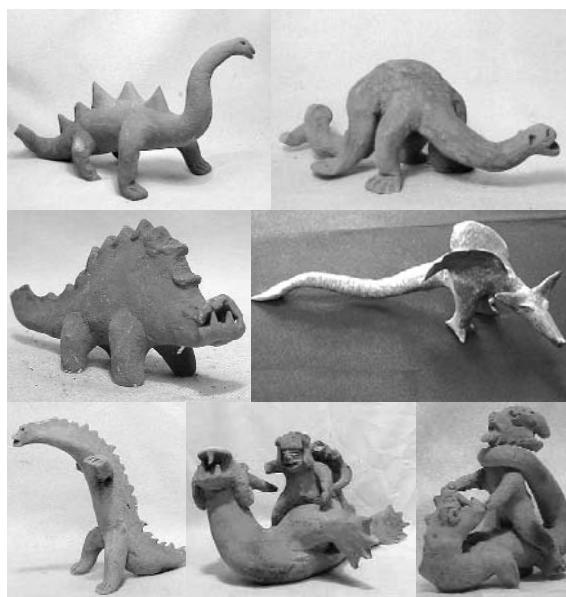
Pitanje koje se nameće jeste: Kako su ovi ljudi znali da prave figurice dinosaurusa? Jedini mogući odgovor jeste da su oni imali priliku da ih vide.

Druge figurice predstavljaju borbu ljudi i dinosaurusa, dok neke pokazuju da su ljudi bili u stanju da ih pripitomljavaju (slika 2.3).

Dakle, pred nama je još jedan naučni dokaz da su ljudi i dinosauri živeli u isto vreme. Ali, to nije sve.

Na jednom drugom lokalitetu - ovoga puta u državi Peru - arheolozi su otkopali stare grobove naroda koji je tu živeo u periodu od 500. do

Tragovi u steni

Slika 2.2. Glinene figurice pronađene u Meksiku koje predstavljaju dinosauruse, ljude, kao i njihovu međusobnu borbu.

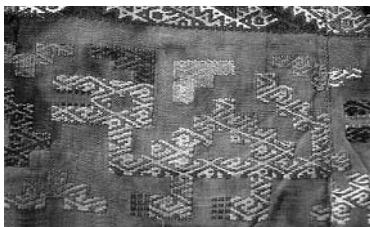
Slika 2.3. Glinena figurica koja predstavlja ženu i dinosaurusa, kao njenog kućnog ljubimca.

1500. godine naše ere.⁵ U tim grobovima pronađeno je mnoštvo čilima sa slikama dinosaurusa (slika 2.4), kao i čupova i druge grnčarije, takođe sa slikama dinosaurusa (slika 2.5). Pronađen je i veliki broj kamenih ploča sa raznim crtežima, a na velikom broju ovih ploča nacrtani su zajedno ljudi i dinosauri (slika 2.6).

Slični nalazi pronađeni su na mnogim drugim lokalitetima širom sveta.⁶ Očigledno da su u skoroj prošlosti ljudi živeli zajedno sa dinosaurusima, koje su čak i pripitomljavali.

Da su dinosauri zaista živeli u skoroj prošlosti, a ne pre više desetina ili stotina miliona godina, svedoči pronalazak jaja dinosaura u kojima je sačuvan molekul DNK - molekul koji sadrži gene. U izveštaju se kaže da su ova jaja stara 70 miliona godina (slika 2.7). Ali, to ne može biti tačno jer se molekul DNK raspada relativno brzo posle uginuća organizma. Za manje od 6000 godina, kompletan molekul DNK bi se raspao.⁷ To znači da su ova jaja dinosaura mlađa od tog datuma.

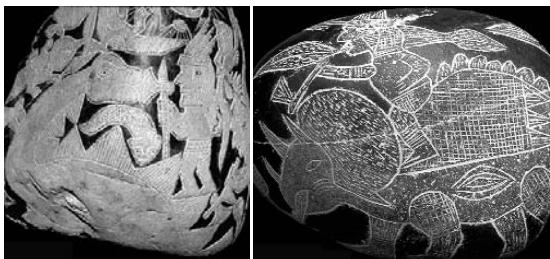
Otkriće ovih jaja dinosaura sa molekulom DNK dodatno je potvrdilo Mojsijev istorijski izveštaj u kome se kaže da su dinosauri živeli u skoroj prošlosti, i to zajedno sa ljudima. Po red toga, Mojsije beleži da su ljudi bili mnogo

Slika 2.4. Jedan od čilima sa crtežom dinosaura, pronađen u Peruu.

Slika 2.5. Jedan od čupova sa crtežom dinosaura.

Slika 2.6. Kamene ploče sa crtežima ljudi i dinosaura.

Cracking the dinosaur DNA

BEIJING: A professor from Beijing University has extracted DNA from a 70-million-year-old dinosaur egg, the *People's Daily* said yesterday. After one year's work, Professor Zhang Yun, helped by fellow professors at Beijing University, succeeded in extracting DNA from the egg, the newspaper said. The DNA was extracted without contamination of modern bacteria and Professor Zhang was carrying out research to determine whether the DNA was contaminated by prehistoric germs, the newspaper said. — Reuter

Slika 2.7.
Izveštaj o
pronalasku
jaja dinosau-
rusa sa saču-
vanim DNK.
(Rojter,
18.02.1995.)

Nauka i problem smrti

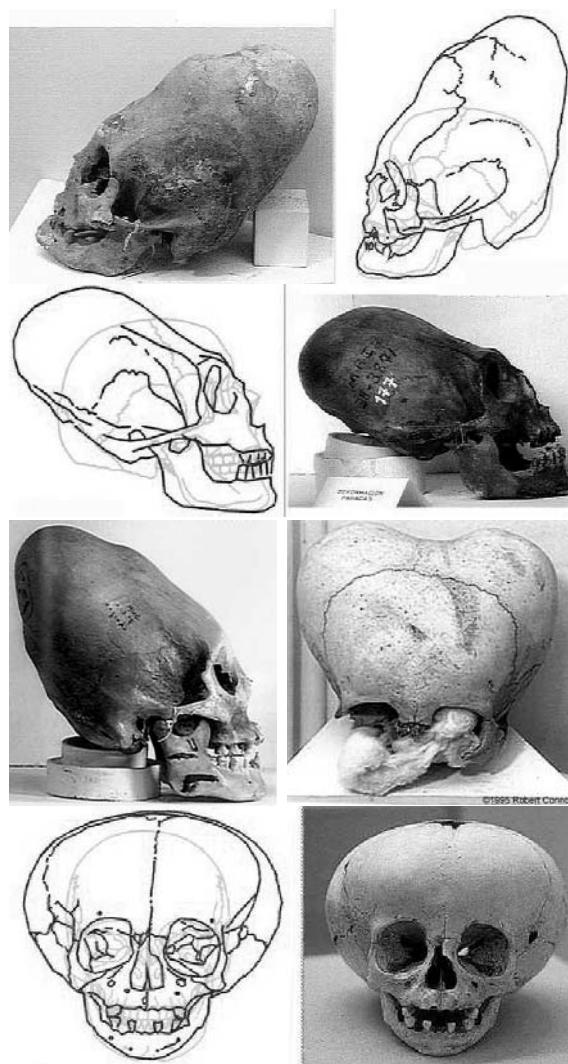
krupniji od savremenih ljudi i da su duže živeli.⁸

Veliki otisci stopala ljudi nisu jedini nalazi koji ukazuju na mnogo krupnije ljude koji su nekada živeli na našoj planeti. Na lokalitetima Perua i Meksika pronađene su fosilizovane ljudske lobanje, koje su po svojoj zapremini bile i do dva puta veće od lobanja savremenih ljudi (slika 2.8).⁹ Ove lobanje imaju zapreminu od 2600 do 3200 kubnih centimetara, dok lobanje savremenih ljudi u proseku dostižu zapreminu od 1450 kubnih centimentara.

Neobično izduženi oblici mnogih od ovih lobanja verovatno ukazuju na njihove običaje, jer je poznato da su neka domorodačka pleme na skorijoj prošlosti vezivala svojoj deci drvene predmete na čela. Tako su im deformisali lobanje, verujući da će to poboljšati njihov intelektualni razvoj.

Krupni ljudi i krupne životinje, kao što su dinosauri, nisu ništa novo za naučnike. Do sada je otkriveno mnoštvo ostataka organizama koji ukazuju da su nekada i drugi organizmi bili krupniji.¹⁰ Tako su svinje bile veličine današnjih goveda, a šumama su hodali jeleni čiji su rogovi bili široki preko 3 metra (slika 2.9).

Tragovi u steni

Slika 2.8. Velike lobanje iz Perua i Meksika.

Nauka i problem smrti

Paprati su bile veličine drveta, a drveće je bilo visoko i preko 30 metara. Nalazi ukazuju na razne skakavce i pauke koji su bili dugi i preko 60 centimetara, kao i na bube veličine bokser-ske rukavice.

Mnogi će teško moći da zamisle dabra dugog dva i po metra, ali pronađena lobanja divovskog dabra, koja je danas izložena u naučnom centru Sent Luis ukazuje da je bio veličine crnog medveda (slika 2.10).

Pronađeni su fosilni ostaci pingvina koji je bio velik skoro kao čovek (slika 2.11).

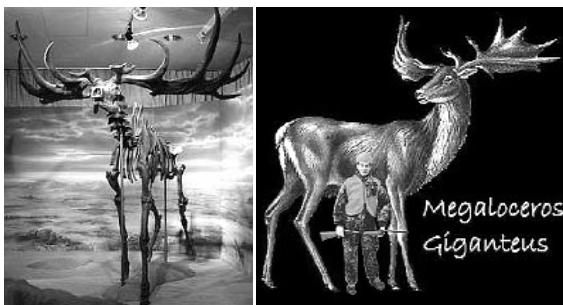
Divovske ptice, čiji su ostaci pronađeni u centralnoj Australiji, bile su visoke najmanje 3 metra, a težile su preko 500 kilograma (slika 2.12).

Ostaci bezrogog nosoroga, koji je verovatno bio najveći kopneni sisar, ukazuju da je bio visok skoro 5,5 metara i dug skoro 8 metara (slika 2.13).

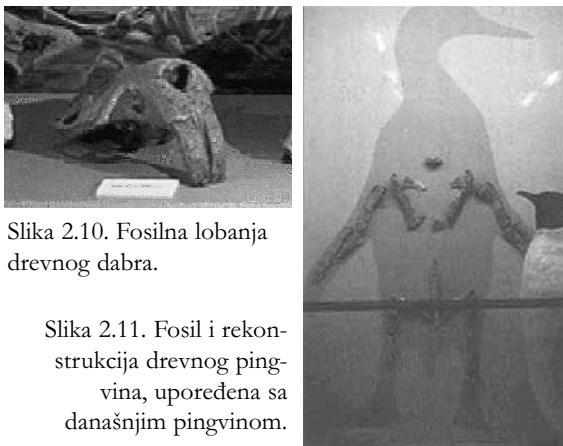
Fosili divovskih školjki, nađeni u državi Peru, pokazuju da su dostizale širinu od 3,5 metra i da su težile 320 kilograma (slika 2.14).

Godine 1991, na obali Amazona pronađene su kosti krokodila čija je lobanja bila duga skoro 1,5 metar. Ovaj krokodil je bio visok 2,4 metra, dug 12 metara i težak oko 12 tona (slika 2.15).

Tragovi u steni

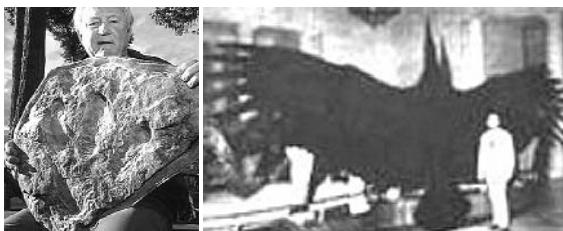

Slika 2.9. Fosil i rekonstrukcija drevnog jelena.

Slika 2.10. Fosilna lobanja drevnog dabra.

Slika 2.11. Fosil i rekonstrukcija drevnog pingvina, upoređena sa današnjim pingvinom.

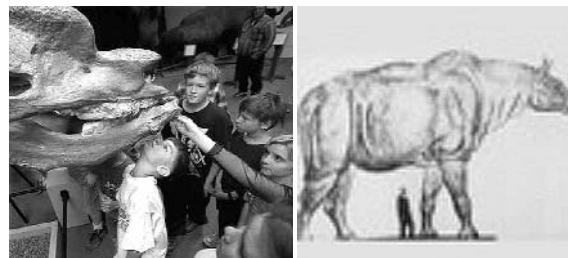
Slika 2.12. Otisak kandže i rekonstrukcija drevne ptice.

Pitanje koje se nameće jeste: zašto je živi svet nekada bio mnogo krupniji nego danas?

Jedan drugi pronalazak mogao bi da nam da odgovor na ovo pitanje. U pitanju je otkriće drevnog čekića u steni (slika 2.16).¹¹ U istim slojevima stene pronađeni su i ostaci dinosaurusa. Sigurno da čekić nije pripadao dinosaurusu. Ali, ono što je za nas mnogo zanimljivije jeste hemijski sastav ovog čekića. Pod današnjim atmosferskim uslovima bilo bi veoma teško, skoro nemoguće, napraviti leguru od koje je načinjen ovaj čekić, što ukazuje da su uslovi za život na Zemlji nekada bili dosta drugačiji.

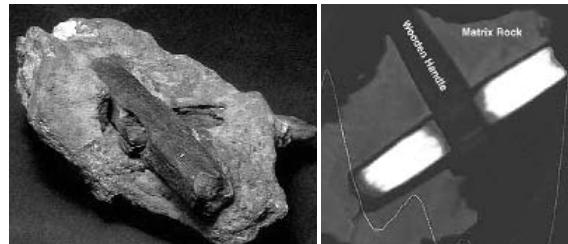
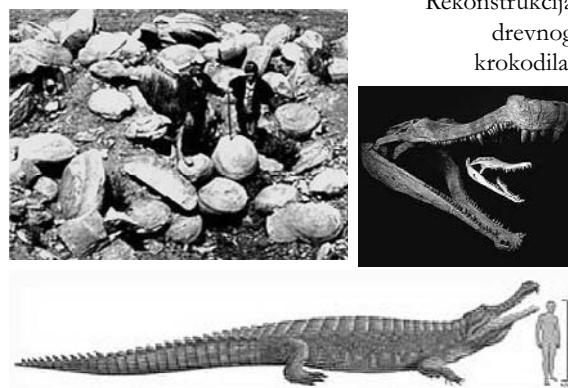
Na veoma drugačije atmosferske prilike u prošlosti ukazuju i drugi fosilni nalasci. Tako su naučnici u ledu polarnih regiona pronašli fosile tropskih školjki (slika 2.17), što ukazuje da je tu nekada bilo tropsko more. Takođe, nedaleko od Severnog pola - tamo gde je danas večiti sneg i led - naučnici su pronašli fosilne ostatke zmija, krokodila i drugih organizama koji mogu da žive samo u uslovima tople klime.¹² U polarnim regionima pronađene su i velike naslage uglja, što ukazuje na nekadašnju bujnu vegetaciju tih prostora.

Iako svi ovi nalazi mogu predstavljati iznenadeњe za mnoge savremene naučnike, to ne bi bio

Slika 2.13. Fosil drevnog bezrogog nosoroga. i rekonstrukcija.

Slika 2.14. Fosili drevnih školjki.
Slika 2.15. Rekonstrukcija drevnog krokodila.

Slika 2.16. Drevni čekić i prikaz pod skenerom.

Nauka i problem smrti

slučaj sa Njutnom, Pasterom i ostalim utemeljivačima nauke. Prema Mojsijevom istorijskom izveštaju, koji su oni prihvatali, klimatski uslovi na celoj planeti bili su nekada ujednačeni, kiša nije padala, i u takvim uslovima život je bujao na svim meridijanima.

Činjenica je da fosilni ostaci biljaka i životinja ukazuju na to da danas živi samo 1% organizama od onih koji su nekada živeli na našoj planeti.¹³

Videli smo na samom početku da savremena nauka pokazuje da proces starenja započinje u jednom trenutku našeg života, ali da se na njega može uticati.

Sa druge strane, postoji jedan drevni istorijski izveštaj koji kaže isto. U njemu se govori o problemima koji su od interesa za nas u ovoj knjizi, kao i o mnogim drugim pitanjima za kojima traga savremena nauka.

Jedno od takvih pitanja vezano je za piramide.

Tragovi u steni

Slika 2.17. Fosil tropske školjke izvađen iz leda polarnog regiona.

TAJNA PIRAMIDA

Kada se kaže "piramide", odmah se pomisli na Egipat. Tu je do sada pronađeno nekoliko desetina kompletnih i nekompletnih piramida. Sigurno da je najpoznatija piramida ona najveća - Keopsova, koja je visoka 137 metara i ima oko milion kamenih blokova teških po nekoliko tona.

Piramide su počele da se grade za vreme vladavine faraona Đozera, kada je Egipat dostigao vrhunac svoje moći. Prva piramida koja je sagrađena u Egiptu bila je Stepenasta piramida u mestu Sakara (slika 3.1).

Početak vladavine faraona Đozera nije bio obeležen ničim spektakuarnim. A onda se pojavio jedan čovek, po imenu Imhotep, i od tada počinje veliki uspon ovog faraona. Iako Imhotep nije bio deo faraonove porodice, bio je postavljen za glavnu ličnost u Egiptu, odmah iza vladara. Egipatska istorija beleži:

"Tokom vladavine faraona Đozera živeo je Imhotep, koji je vodio poslove vladara Egipta.

Slika 3.1. Stepenasta piramida u Sakari.

Bio je zamenik vladara, upravljao je Velikom Palatom, bio je Visoki sveštenik Heliopolisa, bio je graditelj, skulptor... Imhotep je zbog svojih lekarskih sposobnosti stekao među Egipćanima reputaciju Asklepija (grčkog boga medicine)."¹

Zbog svojih velikih sposobnosti, mnogi savremeni istoričari nazivaju Imhotepa Leonardom Da Vinčijem drevnog Egipta. Ali, ono što je za nas važno jeste da egipatska istorija beleži:

"Imhotep je uspostavio veštinu gradnje korišćenjem tesanog kamena."²

Dakle, Imhotep je bio taj koji je započeo gradnju piramida, a prva piramida koju je napravio bila je Stepenasta piramida u Sakari.

Međutim, ova piramida se veoma razlikuje od ostalih piramida po tome što je ograda na velikim zidom. Postoji samo jedan uski ulaz u kompleks ove piramide (slika 3.2).

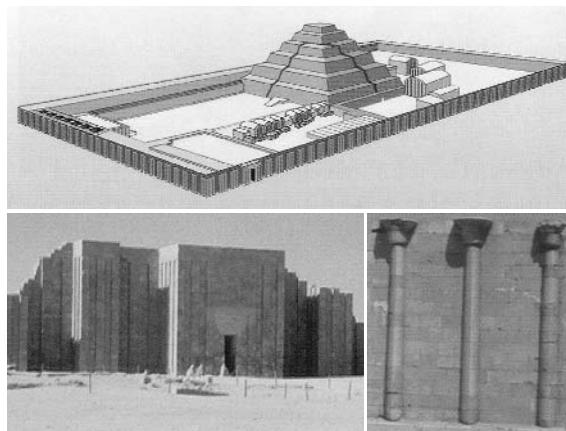
Zašto je bila potrebna takva zaštita ovoj piramidi? Da li se tu držalo nešto dragoceno?

Kada su naučici ušli u kompleks ove piramide, otkrili su 11 velikih silosa za žito. Da su ovi silosi zaista služili za skladištenje žita potvrdili su nalasci ostataka žita na njihovom dnu.

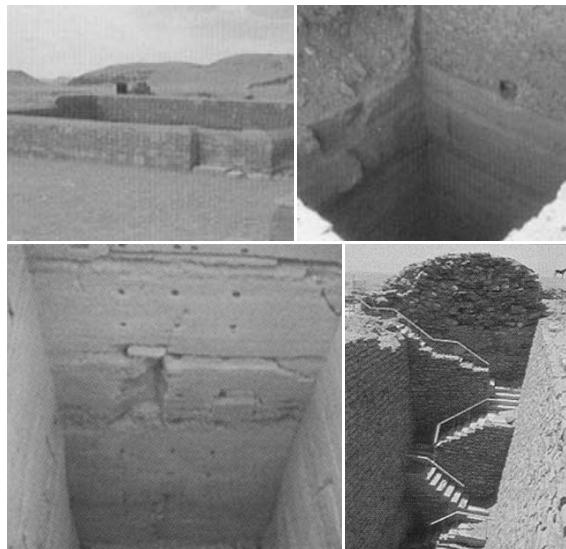
Ovi silosi su mogli da prime 40.000 kubnih metara žita, što uveliko premašuje potrebe stanovnika koji su tada živeli na ovom mestu i u okolnim gradovima. Silosi su na svom dnu bili međusobno povezani, a ljudi su se spuštali stepenicama na dno silosa gde im je preko posebnih slavina izdavano žito (slika 3.3).³

Pitanje koje se nameće jeste: Zašto je Imhotep napravio piramidu sa silosima za žito? Izgleda neobično, ali egipatska istorija beleži da je sve započelo sa jednim snom faraona Đozera.

Faraon je bio veoma uznemiren zbog nadolazeće gladi, jer mu se u snu javio bog Nila Knum i obećao da će Nil dati vodu, ali da će biti najpre sedam godina gladi, a zatim sedam godina izobilja.⁴

Slika 3.2. Skica Stepenaste piramide, ulaz i zidovi.

Slika 3.3. Silosi unutar kompleksa Stepenaste piramide.

Kada je usnio ovaj san, faraon Đozer je potražio odgovor od Imhotepa:

“Upitao sam Imhotepa, koji je bio sin boga Pta: ‘Gde se rađa Nil? Ko je bog tamo? Ko je pravi Bog?’”

Imhotep je odgovorio: “Potrebno je da pitam Boga koji vlada nad svim živim...”

Nakon što ga je Imhotep posavetovao šta da uradi, faraon Đozer je izdao naređenje:

“Obećao sam bogu Nila Knumu, da će sav narod, osim sveštenika u božjem hramu, plaćati porez u iznosu od jedne desetine svojih useva.”⁵

Narod je plaćao porez u žitu koje je bilo skladišteno u velikim silosima, a koje je trebalo da posluži u vreme velike nadolazeće gladi. Pored silosa je izgrađena piramida, a ceo kompleks je bio okružen velikim zidovima.

Vidimo da egipatska istorija beleži da je Imhotep sazidao prvu piramidu iz praktičnog razloga - da bi pripremio Egipat za nadolazeću glad.

Ali, ovde opet dolazimo do istorije koju je zapisao Mojsije. On beleži skoro identičan istorijski izveštaj. Umesto Imhotepa, Mojsije spominje ličnost pod imenom Josif.

Josif je doveden u Egipat kao rob, a zbog svojih velikih sposobnosti postao je glavna ličnost u Egiptu, odmah iza faraona. Mojsije takođe beleži da je faraon sanjao neobičan san, i da mu je Josif protumačio san i ukazao na sedam godina izobilja i sedam godina gladi. Josif je dobio odrešene ruke da prikupi žito od naroda i pripremi zemlju za nadolazeću glad.

Egipatska istorija kaže da je Imhotep bio sveštenik u gradu Heliopolisu i da je umro u 110. godini života.⁶ U Mojsijevoj istoriji pronalazimo iste podatke za Josifa.

Da li to znači da je Imhotep, ta čuvena istorijska ličnost iz egipatske istorije, ustvari bio Josif?

Naučnici su pokušali da pronađu mesto gde je sahranjen Imhotep. Krenuli su od Stepenaste piramide u Sakari. Na zidovima su pronašli izgravirane crteže ljudi koji pate od velike gladi (slika 3.4).

Iako su skoro sve piramide u Egiptu bile opljačkane, ova je imala dobro sakrivenе podzemne prostorije tako da je njena unutrašnjost bila sačuvana.

Kada su ušli u ove prostorije, naučnici su naišli na iznenađujuće otkriće. Tu je bilo preko milion prepariranih ibisa (slika 3.5). Ptica ibis se

Nauka i problem smrti

Slika 3.4. Crtež ljudi koji pate od gladi na zidu Stepenaste piramide.

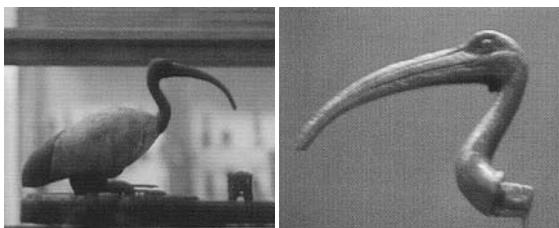
smatrala svetom životinjom u Egiptu, a egipatska i grčka istorija beleže da su ljudi dolazili iz svih zemalja ovog regiona da se leče kod Imhotepa i da su mu zbog izuzetnog uspeha u lečenju poklanjali ove preparirane ptice.⁷

I konačno, naučnici su ušli u prostoriju gde se nalazio mrtvački kovčeg Imhotepa.⁸ Prvo što su zapazili bilo je da je ovaj kovčeg okrenut prema severu. U Egiptu su svi ljudi bili sahranjivani u pravcu istoka, pošto su obožavali sunce. Očigledno da Imhotep nije pripadao egipatskoj religiji.

Kada su otvorili Imhotepov kovčeg, u njemu nije bilo tela. Zašto, kada grobnica nije bila opšlačkana?

Odgovor na ovo pitanje pronalazimo u Mojsijevoj istoriji. Kada su Izraelci napuštali Egipat, predvođeni Mojsijem, oni su sa sobom poneli Josifovo telo.

Tajna piramide

Slika 3.5. Ptice ibis iz Egipta.

Dakle, vidimo da se Mojsijev istorijski izveštaj još jednom pokazuje kao pouzdan. Imhotep, ta čuvena ličnost iz egipatske istorije, je ustvari bio Josif - znamenita ličnost iz Mojsijeve istorije (videti tabelu 3.1 za poređenje Imhotepa i Josifa).

Zvuči pomalo neverovatno, ali naučni dokazi ukazuju da su piramide počele da se grade sa ciljem skladištenja žita da bi se narod spasao do gladi, a kasnije su građene kao grobnice faraona koji su sebe smatrali bogovima. Sve se to veoma lepo uklapa u ono što je Mojsije zapisao u svojoj istoriji.

Iako se pokazuje kao tačan po mnogim interesantnim pitanjima, kao što su dinosaurusi i piramide, Mojsijev istorijski izveštaj nailazi na kritike od strane nekih naučnika.

TABELA 3.1. Poređenje Imhotepa i Josifa¹⁻⁸

"U snu mi se javio bog Nila Knum i obećao da će biti najpre sedam godina gladi, a zatim sedam godina izobilja." (faraon Đozer)	"Evo doći će sedam godina vrlo rodnih svoj zemlji Misirskoj, a iza njih nastće sedam gladnih godina." (Josif) (1. Mojsijeva 41,29.30)
"Upitao sam Imhotepa: 'Gde se rada Nil? Ko je bog tamo? Ko je pravi Bog?'" (faraon Đozer)	"A faraon reče Josifu: 'Usnih san, a za tebe čujem da umeš kazivati sne.'" (1. Mojsijeva 41,15)
"Potrebno je da pitam Boga koji vlada nad svim živim." (Imhotep)	"To nije u mojoj vlasti, Bog će javiti dobro faraonu." (Josif) (1. Mojsijeva 41,16)
"Sav će narod, osim sveštenika, plaćati porez u iznosu od jedne desetine svojih useva." (Đozer)	"A što bude roda daćete peto faraonu. Samo ne kupi svešteničkih njiva." (faraon) (1. Mojsijeva 47,24.22)
"Imhotep je bio sveštenik u gradu Heliopolisu."	"I oženi faraon Josifa sa čerkom sveštenika Onskoga (Heliopolsa)." (1. Mojsijeva 41,45)
"Imhotep je zbog svojih lekarskih sposobnosti stekao među Egipćanima reputaciju Asklepija (grčkog boga medicine)."	"I zapovedi Josif slugama svojim, lekarima, da mirisima pomažu oca njegova." (1. Mojsijeva 50,2)

"Bližim se smrti u svojoj 110 godini života."	"Potom umre Josif, a beše mu 110 godina." (1. Mojsijeva 50,26)
"Dobio sam ovlašćenja od vladara kakva niko pre mene nije imao."	"Ja sam faraon, ali bez tebe niko neće maći ruke svoje ni noge svoje u svoj zemlji Misirskoj... Samo ću ovim prestolom biti veći od tebe." (1. Mojsijeva 41,44.40)
Imhotepov mrtvački kovčeg bio je prazan.	"I zakle Josif sinove Izrailjeve i reče: 'Zaista će vas pohoditi Bog, a vi onda odnesite kosti moje odavde.' I Mojsije uze kosti Josifove sa sobom." (1. Mojsijeva 50,26; 2. Mojsijeva 13,19).
Imhotepov mrtvački kovčeg bio je okrenut prema severu, za razliku od egipatskih koji su bili okrenuti prema istoku (klanjali su se suncu).	Josifov Bog je odveo Izraelce u Obećanu zemlju Izrael koja se nalazi severno od Egipta. (2. Mojsijeva)
"Imhotep je bio graditelj, skulptor... uspostavio je veština gradnje korišćenjem tesanog kamenja." (Sazida je silose pored piramide u Sakari za skladištenje žita.)	"Tako nakupi Josif žita vrlo mnogo, koliko je peska morskoga, tako da ga presta meriti, jer mu ne beše broja." (1. Mojsijeva 41,49)

Ali, pre nego što analiziramo neke od tih kritika, osvrnimo se na jedno od najvećih geoloških otkrića 20. veka.

OTISCI STVARANJA

Većina ljudi je čula za vitamin C. Njega proizvode biljke, a čovek je odskora u stanju da ga pravi u obliku šumećih tableta.

Ako tabletu ovog vitamina stavimo u čašu vode, ona će početi da se raspada stvarajući mehuriće u vodi. Prepostavimo da je tabletu vitamina C potreban jedan minut da se potpuno raspadne u vodi oslobađajući mehuriće.

Šta bi se desilo ako bismo u čašu vode stavili tabletu vitamina C, a onda odmah čašu stavili u zamrzivač? Zamrzivaču bi bilo potrebno oko 15 minuta da zaledi vodu. Da li bi posle 15 minuta u zaledenoj vodi pronašli mehuriće nastale od raspadanja tablete?

Naravno da ne, jer je proces raspadanja tablete mnogo brži od procesa zaledivanja vode. Ali, ako biste videli čašu zaledene vode u kojoj se nalaze uhvaćeni mehurići tablete vitamina C, šta biste zaključili? Jedini mogući zaključak bio bi da je u pitanju neki model zamrzivača koji je u stanju da zamrzne vodu brže nego što se

tableta vitamina C raspadne - brže od jednog minuta.

Dakle, ako bismo imali pred sobom čašu vode sa zaledenim mehurićima tablete vitamina C, mogli bismo da izvučemo najmanje dva zaključka:

1. Neko je ubacio tabletu vitamina C u čašu vode.
2. Voda u čaši se zaledila za manje od jednog minuta, jer se u vodi nalaze uhvaćeni mehurići tablete koja se raspala.

Ovaj primer sa čašom vode, tabletom vitamina C i zamrzavanjem, naveden je da bismo bolje razumeli jedno od najvećih geoloških otkrića 20. veka.

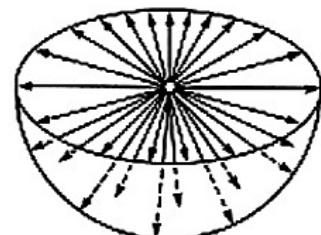
Već smo spomenuli da se u biljkama odvijaju određeni procesi u kojima se stvaraju vitaminii, a među njima i vitamin C. Sa druge strane, u stenama se odvijaju procesi gde se određeni hemijski elementi raspadaju i na taj način stvaraju određeni tip "mehurića" u steni.

Na primer, u stenama često pronalazimo mili-one atoma nestabilnog urana, koji su zajedno grupisani u mikroskopski maloj tački, i koji se raspadaju. Prilikom raspadanja, oni izbacuju male čestice na sve strane (slika 4.1). Tako

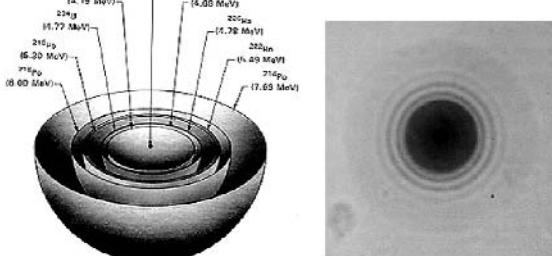
stvaraju oštećenje u čvrstoj steni u obliku mehurića.

Neki nestabilni elementi se raspadaju u više koraka, tako da često pronalazimo po nekoliko mehurića koji se nalaze jedni u drugima. Ukoliko stenu presečemo po sredini ovih mehurića, na preseku ćemo videti koncentrične krugove (slika 4.2).

Neki nestabilni hemijski elementi se raspadaju brže, a neki sporije, ali svoje mehuriće raspadanja mogu da ostave samo u *čvrstoj steni*.

Slika 4.1. Raspad više miliona nestabilnih atoma iz jednog centra.

Slika 4.2. Raspad urana u 8 koraka.

Ako je stena tečna, kao što je to slučaj sa usijanom lavom, onda oni ne mogu da ostave mehuriće - na isti način kao što tableta vitamina C ne može da ostavi mehuriće raspadanju u tečnoj, već samo u zaledenoj vodi.

A sada da primenimo naše znanje o "mehurićima" na pitanje nastanka planete Zemlje.

Poznato je da je najveći deo naših kontinenata sačinjen od stene koja se zove granit (slika 4.3). Međutim, dugo vremena nije se znalo kako je nastao granit, jer se nigde u prirodi ne može posmatrati njegov nastanak, niti ga je ikada bilo moguće napraviti u laboratoriji. Mnogi naučniči su zato prihvatali pretpostavku da je osnovna stena naših kontinenata - granit, nastao polaganim hlađenjem usijane lave tokom više miliona godina. I mnogi ljudi kada pomisle na nastanak planete Zemlje, odmah zamišljaju usiju planetu koja se polagano hlađi tokom dugih vremenskih perioda.

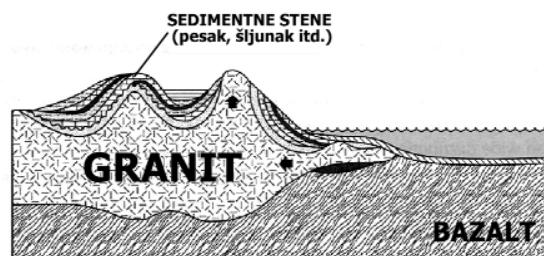
Međutim, jedno nedavno otkriće vezano za granit, od strane vodećeg svetskog stručnjaka iz te oblasti, iznelo je na videlo jedno potpuno drugaćije objašnjenje nastanka naše planete.¹

Naime, na svim kontinentima širom sveta, u granitu, pronađeni su mehurovi raspadanja jednog neobičnog hemijskog elementa. U pitanju

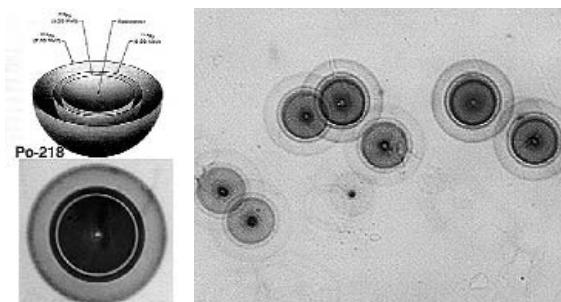
je polonijum, koji se raspada za samo nekoliko minuta (slika 4.4). To znači da je granit morao da očvrsne za najviše par minuta.

Izvršena su detaljna naučna ispitivanja da bi se proverilo ovo otkriće i prvobitni rezultati su bili potvrđeni.

Tako je utvrđeno da naša planeta nije bila usijana masa tokom više miliona godina, već je nastala za veoma kratko vreme - maksimalno za nekoliko minuta!

Slika 4.3. Poprečni presek Zemljine kore.

Slika 4.4. Mehurići raspada polonijuma u granitu.

Ono što je učinilo ovo otkriće još neverovatnijim, jeste da tip polonijuma, koji je ostavio mehuriće u granitu, ne postoji nigde u prirodi samostalno, već samo kao deo nekog većeg lanca raspada, kao što je to lanac raspada urana (slika 4.5).

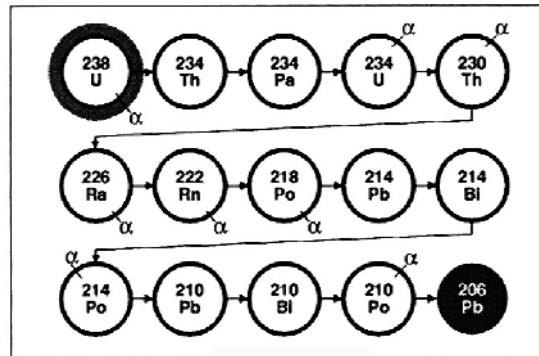
Dakle, kao što vitamin C ne nastaje nigde u prirodi samostalno, u vidu tablete, tako ni ovaj tip polonijuma ne nastaje nigde u prirodi samostalno, kao nezavisan hemijski element.

U slučaju zaledene vode sa mehurovima tablete vitamina C, mogli smo da izvedemo dva zaključka. Na isti način i ovde, u slučaju graniča za mehurićima ovog polonijuma, možemo da izvedemo dva jasna zaključka:

1. Neko je ubacio ovaj tip polonijuma u granit
2. Granit je očvrsnuo za samo nekoliko minuta.

Treba istaći da i pored brojnih pokušaja, niko do sada nije uspeo da ospori ovo otkriće.

Iako je ovaj nalaz u granitu iznenadio mnoge savremene naučnike, on ne bi iznenadilo Njutna, Mendela i ostale utemeljivače nauke. Zvuči neverovatno, ali Mojsije u svojoj istoriji beleži upravo ono što je savremena nauka otkrila po ovom pitanju. On je zapisao da je

Slika 4.5. Lanac raspada urana, tipa 238. Polonijum tipa 218 (u sredini slike, "218 Po"), postoji u prirodi samo kao deo ovog lanca.

planeta Zemlja nastala za veoma kratko vreme - tokom prvog dana stvaranja.

Videli smo da Mojsije takođe beleži tačnu istoriju vezanu za piramide, dinosauruse, drevne ljudе, kao i za druge organizme i klimatske uslove iz prošlosti.

Ali, Mojsije je takođe zabeležio i kako se pojavit će smrt na našoj planeti, pa čak i kako se taj problem može rešiti. Da li mu se može verovati?

Neki naučnici upućuju prigovor Mojsijevoj istoriji zbog njegovih zapisa o natprirodnim događajima. Jedan od njih je izveštaj o prolasku

Nauka i problem smrti

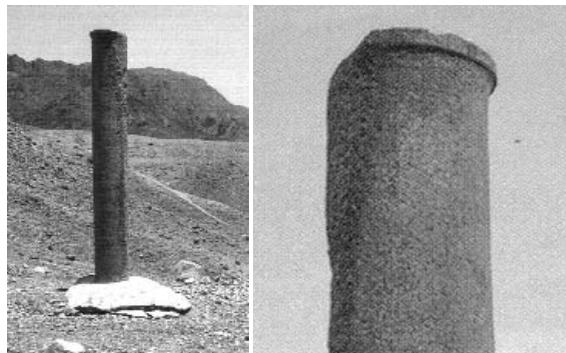
Izraelaca preko Crvenog mora. Pa zatim nje-
gov izveštaj o natprirodnim događajima pri-
likom primanja čuvenih ploča sa Deset Božjih
Zapovesti.

Može li nauka da testira ovakve i druge nat-
prirodne događaje?

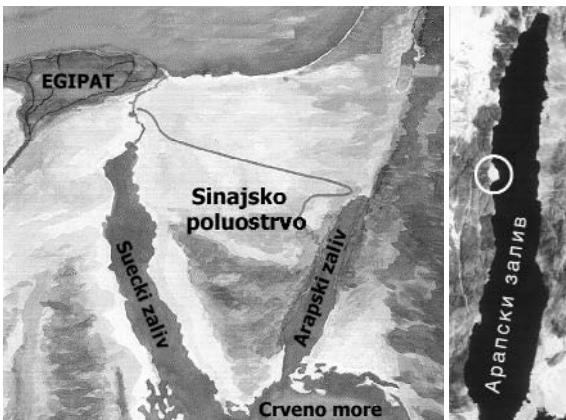
ZAGONETNI STUBOVI

Pre nekoliko godina, naučnici su na obali
Crvenog mora pronašli veliki drevni granitni
stub visok 4,7 metara i težak 11,5 tona (slika
5.1).¹ Obala Crvenog mora na kojoj se nalazi
ovaj stub pripada egipatskom poluostrvu
Nuviba u Arapskom zalivu (slika 5.2).

Naučnici su bili začudenici. Otkud granitni stub
na ovom mestu, kada se najbliže nalazište gra-
nita nalazi čak na jugu Egipta?

Slika 5.1. Drevni granitni stub na egipatskoj obali Crve-
nog mora.

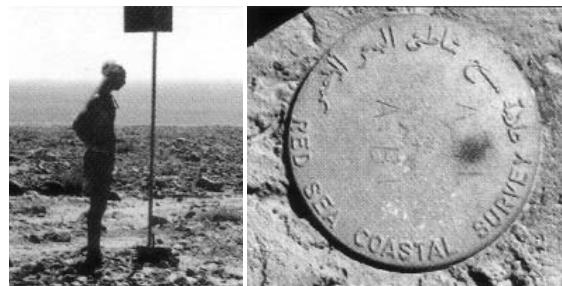

Slika 5.2. Poluostrvo Nuviba (označeno krugom) u Arapskom zalivu.

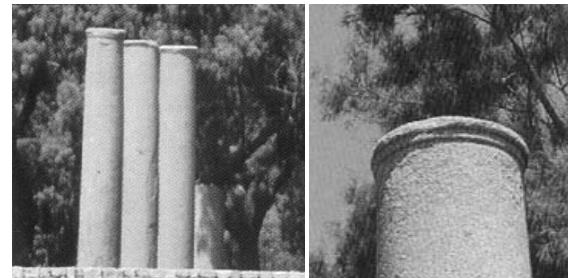
Još veće iznenađenje izazvalo je otkriće istog takvog drevnog granitnog stuba na suprotnoj obali Crvenog mora, koja danas pripada Saudijskoj Arabiji. Nakon njegovog otkrića, vlasti Saudijske Arabije su prenele ovaj stub u muzej, a na njegovom mestu postavile metalnu zastavicu i ploču (slika 5.3).

Pitanje koje se postavilo bilo je: Šta predstavljaju ovi drevni stubovi? Odgovor je počeo da se nazire kada su naučnici ustanovili da isti takvi drevni granitni stubovi postoje u Izraelu (slika 5.4).

Istoričari su znali da je izraelski car Solomon imao brodove i da je bio u dobrim odnosima sa

Slika 5.3. Metalna zastavica i ploča koji označavaju mesto sa koga je odnesen granitni stub.

Slika 5.4. Drevni granitni stubovi na obali Sredozemnog mora u Aškelonu, Izrael.

egipatskim carem.² To je bio povod onim ističarima, koji su prihvatali Mojsijevu istoriju kao tačnu, da prepostavite da je možda car Solomon postavio ove granitne stubove kao uspomenu na prelazak Izraelaca preko Crvenog mora.

Takođe, istoričari su zapazili da se i drugi detalji iz Mojsijevog opisa lepo uklapaju u scenario o mogućem prelasku Izraelaca preko Crvenog mora na mestu gde su pronađeni granitni stubovi. Naime, Mojsije je zapisao da su Izraelci nakon izlaska iz Egipta najpre došli do "kraja pustinje",³ a zatim "skrenuli" svoju putanju i došli do obale Crvenog mora.⁴ (Ova putanja je označena linijom na slici 5.2.)

Iako se ceo ovaj region naziva pustinjom zbog nedostatka vode, upravo na ovom putu prema Crvenom moru postoje oaze, a na samom poluostrvu, gde se nalazi granitni stub, postoji drevni bunar koji i danas sadrži vodu. Sve to je dodatno podgrejalo nadu istoričarima da ovi stubovi predstavljaju uspomenu na prelazak Izraelaca preko Crvenog mora.

Međutim, Crveno more je u Arapskom zalivu veoma duboko. U severnom delu ovog zaliva, ono je duboko oko 900 metara, a u južnom delu oko 1900 metara. Rastojanje od jedne do druge obale iznosi oko 14 kilometara. Pri ovakvim dubinama, nagib morskog dna je tako veliki, da i u slučaju da je došlo do razdvajanja mora, prelazak bi bio nemoguć jer bi staza prelaska bila previše strma za ljude i životinje.

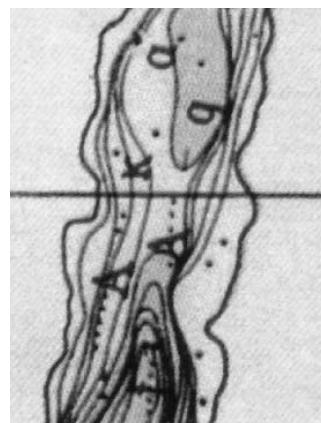
Ali, onda je usledilo novo otkriće. Upravo na mestu gde su pronađeni granitni stubovi, nauč-

nici su otkrili podvodni greben, tako da je na tom mestu najveća dubina mora samo oko 80 metara (slika 5.5). Ovde je nagib morskog dna veoma blag i povoljan za eventualni prelazak.

Svi ovi nalazi bili su dovoljni naučnicima da iznajme brod, ronioce i kamere, i istraže dno Crvenog mora na ovom mestu.

Mojsije je zapisao da je nakon prolaska Izraelaca preko dna razdvojenog mora, faraon sa svojom vojskom krenuo za njima, a onda ih je voda potopila. Ako se tako nešto zaista desilo, postojala je pretpostavka da se na ovom dnu možda mogu pronaći ostaci faraonove vojske.

Iz istorije je poznato da su faraon i njegovi vojnici koristili kočije izgrađene od drveta i kože (slika 5.6). U nekim slučajevima, točkovi

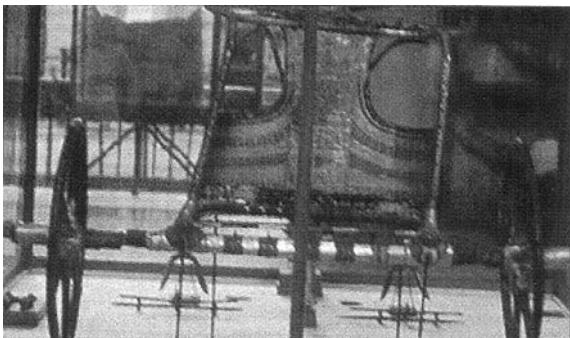

Slika 5.5. Podvodni greben na dnu Crvenog mora kod poluostrva Nuviba.

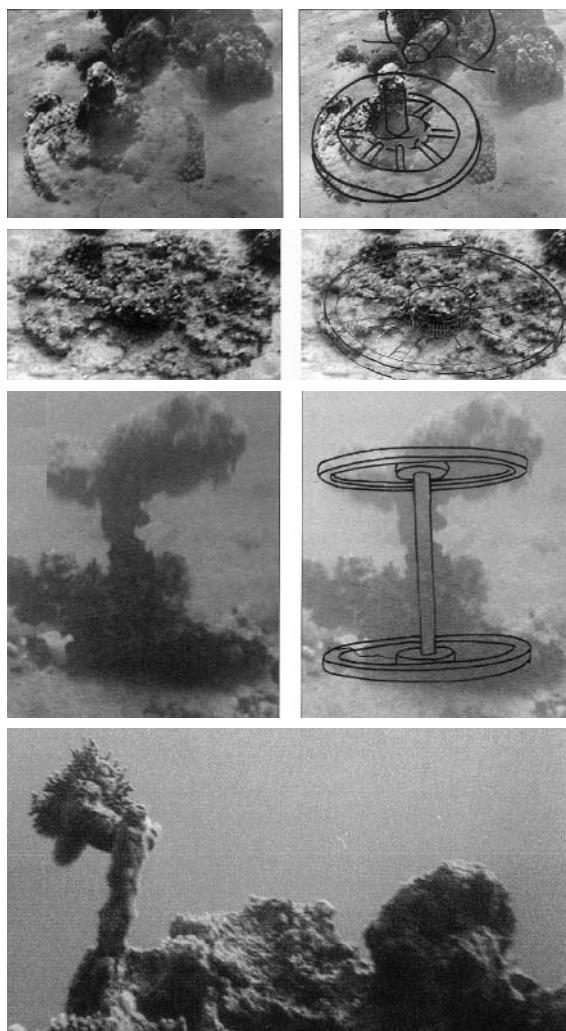
su bili pozlaćeni. Ako bi takve kočije dospele na morsko dno, koža bi se raspala, a na drvene delove naselili bi se korali. Drveni materijal bi bio razgrađen, a korali bi zauzeli njegov oblik.

Kada su ronioci pretražili dno Crvenog mora na ovom grebenu, pronašli su veliki broj koralnih struktura koji zauzimaju oblik točkova i prevrnutih kočija (slika 5.7).⁵

Poznato je da korali normalno rastu formirajući gomile, a ne ovakve strukture.

Slika 5.6. Drevne kočije pronađene u grobnicama faraona.

Slika 5.7. Koralne strukture u obliku točkova i prevrnutih kočija.

Konačno, ronioci su pronašli i jedan pozlaćeni točak koji nije bio razgrađen od strane korala (slika 5.8).

Pored ostataka kočija, pronađen je i veći broj fosilizovanih kostiju ljudi i konja (slika 5.9).⁶

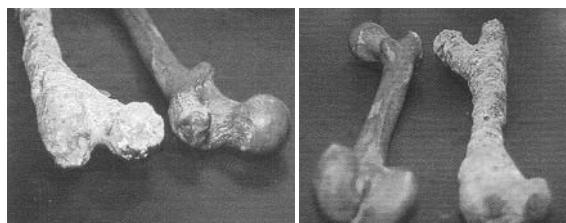
Pošto su na ovom podvodnom grebenu vode-ne struje veoma jake, naučnici prepostavljaju da postoji još više ovakvih ostataka faraonove vojske koji su vremenom odneseni na veće dubine Arapskog zaliva. Za istaživanje tako velikih dubina potrebna je posebna i veoma skupa oprema, kao ona sa kojom je istraživan potonuli brod "Titanik".

Ipak, granitni stubovi na suprotnim obalama Crvenog mora, kao i nalasci na dnu mora, upravo na liniji koja povezuje ove stubove, bili su dovoljan dokaz naučnicima da potvrde autentičnost istorije koju je zapisao Mojsije.

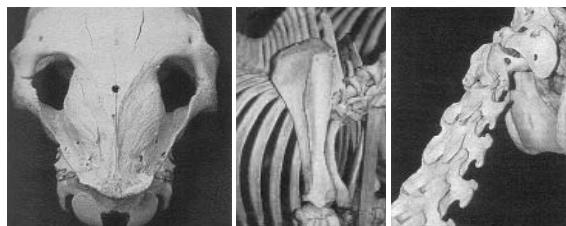
Ali, oni tu nisu stali. Pošto su znali da je Mojsije zabeležio još neverovatnije događaje koji su usledili posle prelaska Crvenog mora, oni su krenuli da istražuju suprotnu obalu - onu koja pripada današnjoj Saudijskoj Arabiji.

Slika 5.8. Pozlaćeni točak na dnu Crvenog mora.

Slika 5.9. Nalazi sa dna Crvenog mora: ljudske fosilne kosti upoređene sa savremenim (gore), fosilna lobanja, rebra i kičma konja (dole).

PLANINA SA CRNIM VRHOM

Nakon prelaska Crvenog mora, Mojsije beleži da su Izraelci imali velikih problema zbog nedostatka vode za piće, ali da su na svom putu kroz taj region naišli na oazu sa “12 izvora i 70 palmi”.¹ I zaista, danas na teritoriji Saudijske Arabije, desetak kilometara daleko od obale Crvenog mora, nalazi se oaza sa 12 izvora i oko 100 palmi (slika 6.1).

Mojsije dalje beleži da su ubrzo posle napuštanja ove oaze, Izraelci ponovo imali velikih problema zbog nedostatka vode i da su uputili brojne kritike na račun Mojsija koji ih je vodio na njihovom putu. U tom trenutku, desilo se nešto zbog čega je ovaj izveštaj često puta bio osporavan od strane mnogih istoričara.

Naime, Mojsije beleži da mu je na natprirodan način pokazivan put kroz ovaj region i da je u tom trenutku dobio jedno posebno naređenje. Bilo mu je zapovedeno da udari štapom po velikoj steni koja se tu nalazila. On je to učinio, stena se rascepila, a i iz nje je potekla velika

Planina sa crnim vrhom

Slika 6.1. Oaza sa 12 izvora i stotinak palmi u Saudijskoj Arabiji.

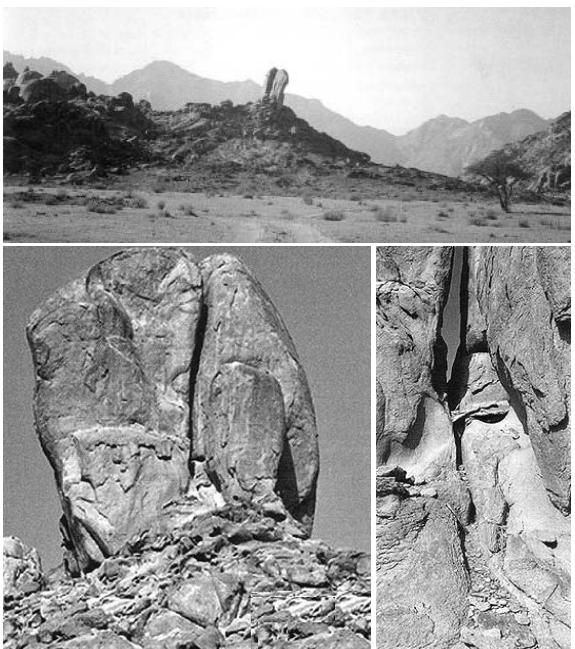
voda koja je zadovoljila potrebe naroda i stoke.²

Isti događaj opisuje i jevrejski istoričar Josif Flavije koji je živeo u prvom veku. On kaže da je zaista došlo do rascepljivanja stene i da je iz stene “voda potekla kao reka”.³

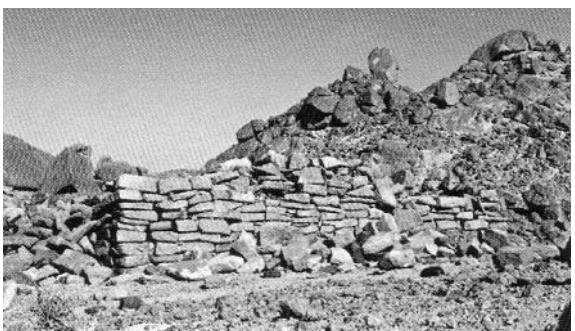
Vilijem Vinston (1667-1752), koji je prevodio dela Josifa Flavija na engleski jezik, zabeležio je na marginama svog prevoda da se ta rascepljena stena i danas može videti.⁴ To je bio dovoljan povod naučnicima da obiđu ovaj region.

Kada su došli na područje koje opisuje Mojsije, naišli su na jednu izuzetno neobičnu stenu (slika 6.2). Stena je visoka 18 metara, kao zgrada od 5 spratova, i rascepljena je od vrha do dna. Ono što je još interesantnije, jeste da se na dnu ove rascepljene stene jasno može uočiti geološka struktura isušenog vodenog toka.⁵

Nauka i problem smrti

Slika 6.2. Rascepljena stena u Saudijskoj Arabiji.

Slika 6.3. Oltar nedaleko od rascepljene stene.

Planina sa crnim vrbom

Nedaleko od rascepljene stene, naučnici su otkrili drevni oltar. Mojsije je zapisao da su blizu ove stene Izraelci podigli oltar posle pobeđe nad jednim od ondašnjih naroda (slika 6.3).⁶

Nakon toga, Mojsije beleži da su Izraelci došli u podnožje planine gde će doživeti iskustvo susreta sa Bogom, kada će dobiti ploče sa Deset Božjih zapovesti.⁷

Ovaj izveštaj je dugo vremena bio na udaru kritike od strane brojnih istoričara.

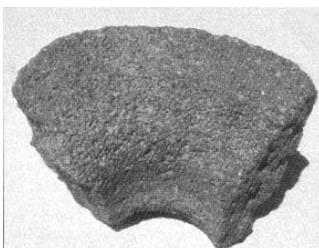
Ali, nedaleko od rascepljene stene i drevnog oltara, naučnici su naišli na jednu neobičnu planinu koju arapski pastiri nazivaju "Mojsijeva planina" ("Džebel Musa" na arapskom). Danas je ta planina poznata pod imenom Džebel El Loz. Ova planina je bila detaljno istražena (slika 6.4).

Slika 6.4. Mojsijeva planina.

Nauka i problem smrti

U podnožju planine pronađeni su ostaci drevnog egipatskog mlinskog kamenja. Da li to znači da su ga ovde doneli Izraelci? (Slika 6.5)

Slika 6.5. Pronađeni ostatak mlinskog kamena (levo).
Mlinsko kamenje iz drevnog Egipta (dole).

Slika 6.6. Kružne strukture stena i rekonstrukcija šatora.

Planina sa crnim vrbom

Takođe, u podnožju planine i svuda oko nje pronađeno je mnoštvo kružnih kamenih struktura koje su predstavljale ostatke davno korišćenih šatora (slika 6.6). Da li su to ostaci šatora koje su nekada koristili Izraelci?

Mojsije beleži da je planina bila ograđena i da ljudi nisu smeli previše blizu da joj priđu zbog svetog obreda koji je trebao da se obavi.⁸

Interesantno je da su naučnici u podnožju ove planine pronašli tragove ograda koja je nekada postojala oko planine, kao i mnoštvo kamenih ploča sa crtežima ljudskih stopala.⁹ Iz istorije je poznato da su se crteži na ovakvim kamenim pločama koristili samo u Egiptu, i to veoma davno, kada je određena mesta trebalo označiti svetim (slika 6.7).

Slika 6.7. Tragovi ograde oko planine (levo) i kameni ploča sa crtežom ljudskog stopala (desno).

Da li to znači da imamo ostatke običaja koje su Izraelci prihvatali u Egiptu, a ovde ih primenili?

Takođe, u podnožju ove planine naučnici su pronašli stari oltar. Ovaj oltar je nizak i izgrađen je od netesanog kamena, upravo na način kako je Mojsiju bilo zapovedeno (slika 6.8).¹⁰

Jedan od najpoznatijih događaja vezan za ovu planinu jeste pravljenje oltara zlatnom teletu.¹¹ Taj oltar je pronađen nedaleko od planine, a sada je ogradien od strane vlasti Saudijske Arabije (slika 6.9).¹²

Na ovom oltaru je pronađeno mnoštvo crteža krava koji označavaju egipatski kult boga Apisa (slika 6.10).

Mojsije kaže da je on lično spalio zlatno tele i da je njegov pepeo bacio u potok koji je isticao iz planine.¹³ I zaista, u podnožju ove planine

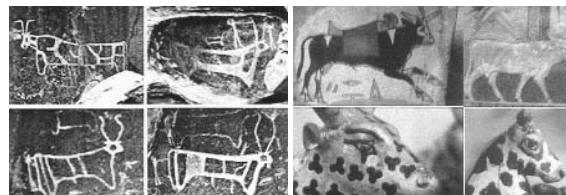
Slika 6.8. Oltar u podnožju planine i njegova skica.

jasno se može uočiti isušeni voden tok reke koja je tu nekada proticala (slika 6.11).

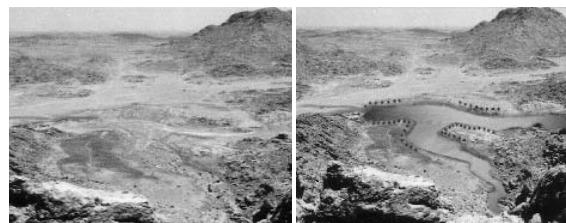
Konačno, Mojsije iznosi neverovatan opis događaja kada se Bog “u ognju i gromu spustio na planinu”.¹⁴ Prilikom proučavanja stena na ovoj planini, naučnici su primetili da je njen vrh veoma crn, za razliku od ostalog dela planine

Slika 6.9.
Oltar zlat-
nom teletu.

Slika 6.10. Crteži kulta boga Apisa na oltaru (levo) i crteži i figurice istog kulta iz Egipta (desno).

Slika 6.11. Isušeni voden tok i rekonstrukcija.

Nauka i problem smrti

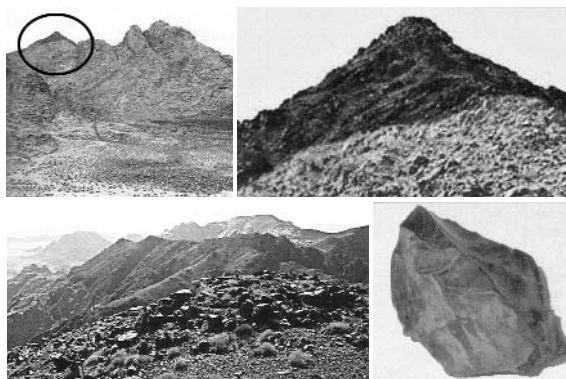
koji je svetle boje. Analizom je utvrđeno da je vrh planine izrađen od crnog minerala obsidičana, koji nastaje pri visokim temperaturama (slika 6.12).¹⁵

Da li je prisustvo ovog minerala na vrhu planine posledica natprirodnog događaja koji Mojsije opisuje?

Izgleda neverovatno, ali naučna istraživanja potvrđuju sve detalje Mojsijevog izveštaja vezane za događaje nakon prelaska Crvenog mora.

Mnogi smatraju da je za rešenje problema smrti potrebno natprirodno znanje i natprirodna sila. Analizirajmo zato još jedan veoma interesantan događaj iz istorije.

Planina sa crnim vrhom

Slika 6.12. Vrh planine i mineral obsidijan.

NAJVEĆE ČUDO PRIRODE

Među brojnim mestima u prirodi, postoji jedno koje svake godine poseti više od četiri miliona ljudi. Oni su zadvljeni prizorom koji se nalazi ispred njih i ostaju začuđeni pred pitanjem, kako je tako nešto moglo da nastane.

U pitanju je Kanjon Kolorado ili Veliki Kanjon u SAD. Ovaj kanjon je dugačak oko 400 kilometara, širina mu dostiže 30 kilometara, a dubina preko 1500 metara. Brojni turisti mogu da posmatraju ovaj kanjon iz aviona, ploveći čamcem kroz njega, ili sa brojnih, lepo uređenih mesta duž njegovih gornjih rubova.

Ali, zašto se Kanjon Kolorado smatra najvećim čudom prirode? Razlog tome je nešto neobično što se ovde uočava. Na ovom mestu imamo malu reku Kolorado koja dolazi sa severa i koja nailazi na veliku planinu, koja je dugačka preko 400 kilometara i široka više od 100 kilometara. Ova reka ide ka jugu da bi se ulila u okean (slika 7.1).

Logično bi bilo da kada reka naiđe na ovako veliku planinu, da je zaobiđe. Nelogično bi bilo da reka ide preko planine. Međutim, ovde imamo da reka probija planinu i bira kraći put da dođe do okeana (slika 7.2).

Da li to znači da je ovaj kanjon nastao tako što ga je probila mala reka Kolorado?

Zvanično objašnjenje nastanka ovog kanjona, koje se može pročitati na velikim panoima pored kanjona, kaže da je na ovom regionu pre

Slika 7.1. Reka Kolorado dolazi sa severa (gore desno) i nailazi na veliku planinu.

Slika 7.2. Reka Kolorado probija planinu.

više stotina miliona godina postojao veliki okean na čijem dnu se taložio sediment. Taj sediment se taložio veoma polako, sa stopom od nekoliko milimetara na hiljadu godina. I tokom više miliona godina nataloženi su veliki slojevi sedimenata, debeli preko 1500 metara, koji su očvrsli i formirali čvrstu stenu.

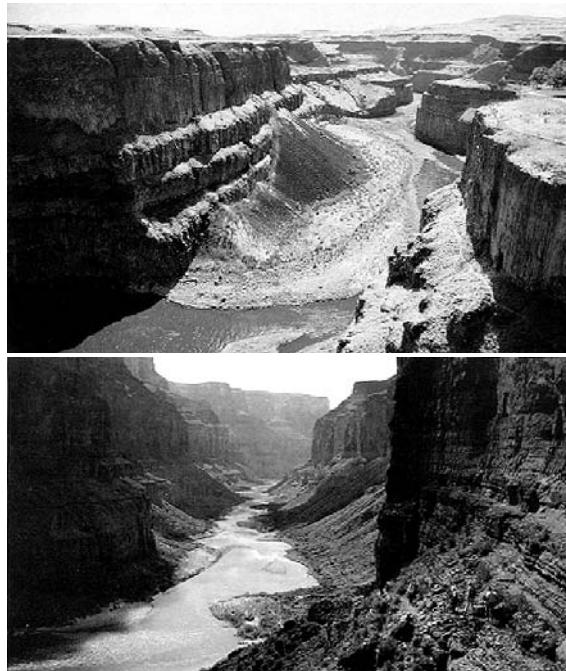
Dalje se kaže da je to okeansko dno sa velikim slojem nataloženih stena počelo polako da se izdiže, i pre oko 70 miliona godina ono se izdiglo do površine zemlje. U to vreme, ovim terenom je proticala reka Kolorado, a kako je okeansko dno nastavilo polako da se izdiže i da formira planinu, reka se polagano usecala u novu planinu i formirala Kanjon Kolorado.

Međutim, da li je ovo objašnjenje o nastanku Kanjona Kolorado u skladu sa naučnim činjenicama? Da li danas nastaju kanjoni? Da li se negde može posmatrati njihov nastanak?

Postoji jedan kanjon oko čijeg nastanka se slažu svi naučnici. U pitanju je kanjon Palus (Palouse) u SAD. On je dubok 150 metara i nastao je velikom poplavom prilikom izlivanja jezera Mizula (Missoula). Tom prilikom, snažni pokreti vode nataložili su velike slojeve sedimenta. Voda ih je zatim probila i formirala kanjon.¹

Ali, dobro pogledajmo izgled kanjona Palus, koji je nastao kao posledica velike poplave, i uočimo vertikalne zidove i nanose sedimenta u njegovom podnožju (slika 7.3).

Ako uporedimo oblik i strukturu ovog kanjona sa Kanjom Kolorado videćemo da su oni skoro identični. Razlika je samo u tome što je Kanjon Kolorado deset puta dublji i mnogo veći od kanjona Palus.

Slika 7.3. Kanjon Palus (gore) i Kanjon Kolorado (dole).

Ako je kanjon Palus nastao u uslovima velike poplave, da li to znači da je Kanjon Kolorado nastao u uslovima mnogo veće poplave? Da bismo odgovorili na to pitanje osvrnimo se na jedan od najznačajnijih geoloških događaja 20. veka.

Početkom 1980. godine, naučnici su uočili da se planina Sveta Helena svakoga dana izdiže oko pola metra. To je bio znak da se vulkanski materijal pokreće iz dubine zemlje i da će doći do erupcije, što se i desilo u maju iste godine (slika 7.4).

U seriji erupcija koje su usledile, severni rub ove planine se odronio u jezero Spirit koje se tu nalazilo. Više od pola kubnog kilometra mate-

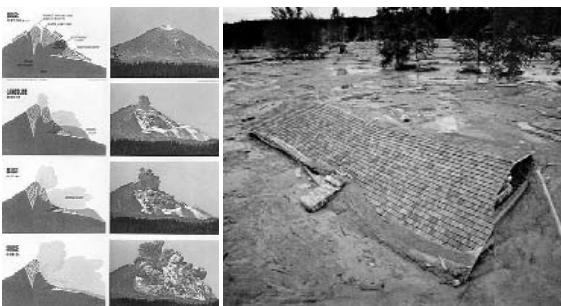

Slika 7.4. Planina Sveta Helena pre i za vreme erupcije.

rijala sručilo se u ovo jezero i pokrenulo velike pokrete vode i mulja (slika 7.5).

Za samo nekoliko sati bio je popavljen veliki region, voda je nataložila velike slojeve sedimenta, a zatim izdubila kanjon u okolini ove planine (slika 7.6).²

Kada su naučnici analizirali ove slojeve sedimenta, uočili su da su oni nataloženi paralelno

Slika 7.5. Odron sa planine u jezero Spirit izazvao je velike pokrete vode i mulja.

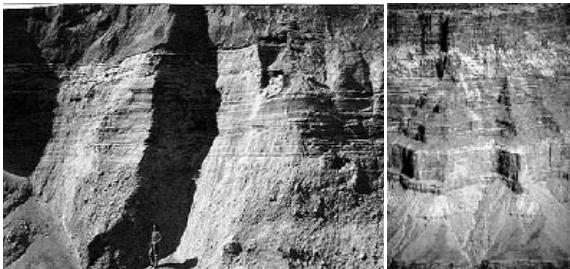
Slika 7.6.
Kanjon nastao
posle erupcije
planine Sveta
Helena.

kao listovi papira, upravo kao i sedimenti Kanjona Kolorado (7.7).

Ukoliko su se sedimenti od kojih je izgrađen Kanjon Kolorado taložili na okeanskem dnu polagano, tokom dugog vremena, u njima bismo pronašli tragove organizama koji žive na okeanskem dnu, kao što su školjke, crvi, biljke itd (slika 7.8).

Međutim, takvi tragovi nisu pronađeni u sedimentima Kanjona Kolorado, na isti način kao što nisu pronađeni ni u sedimentima kod planine Sveta Helena. Zašto? Zato što su se sedimenti nataložili veoma brzo i organizmi nisu imali vremena da ih ostave.³

Nakon katastrofalne poplave kod planine Sveta Helena, takođe su pronađeni sedimenti nataлоženi u obliku ukrštenih slojeva, debeli par desetina centimetara. Ukršeni slojevi su prona-

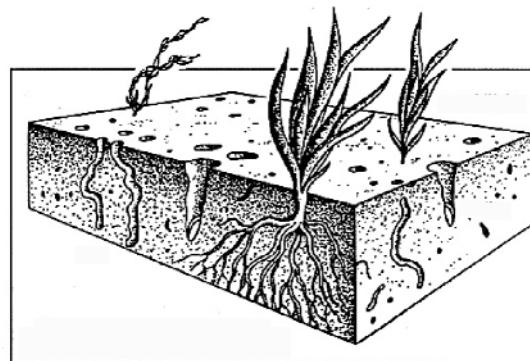
Slika 7.7. Slojevi stena kod planine Svetе Helene (levo) i Kanjona Kolorado (desno).

đeni i na obali Teksasa, kada je 60-ih godina 20. veka uragan Karla opustošio ovu obalu. Veoma brzim pokretima vode, koja je naglo menjala smer kretanja, uragan je nataložio ukrštene slojeve debele oko 20 centimetara.⁴

Međutim, u Kanjonu Kolorado pronalazimo ukrštene slojeve sedimenata koji su debeli *neko-liko desetina metara*.

Znamo da ukršteni slojevi nastaju taloženjem sedimenta na dnu vodenog toka koji se kreće velikom brzinom i naglo menja smer svog kretanja. Takođe znamo da ako na površini okeana besni uragan, on se neće osetiti na dubini od 50 metara zbog trenja vode.

Očigledno je da su na dnu nezamislivo snažnog vodenog toka nataloženi veliki paketi ukrštenih

Slika 7.8. Život na dnu okeana.

slojeva Kanjona Kolorado. Ali, ako su pokreti vode bili tako snažni na dnu vodenog toka, kako su onda bili snažni na njegovoj površini? (Slika 7.9)

Da li je to još jedan dokaz o velikoj poplavi kakvu teško možemo da zamislimo, a koja je odgovorna za taloženje i formiranje Kanjona Kolorado?

Takođe, vidimo da su debeli slojevi stena Kanjona Kolorado plastično savijeni (slika 7.10). Stene se u prirodi talože na sličan način kao i beton - stena koju čovek formira. Znamo da beton veoma brzo postaje čvrst i ako želimo da ga plastično deformišemo, to treba da učinimo dok još nije očvrsnuo. Na sličan način, stene Kanjona Kolorado ukazuju da su bile

Slika 7.9. Ukršteni slojevi Kanjona Kolorado. Zapaziti čoveka radi razmere (dole levo).

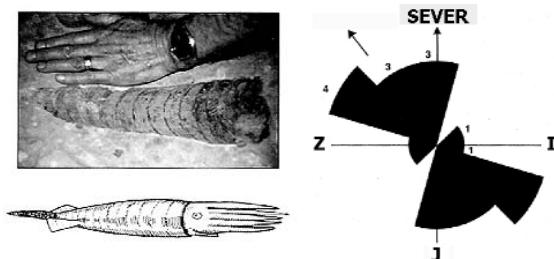

Slika 7.10. Plastično savijeni slojevi Kanjona Kolorado. Zapaziti ljude radi razmere (dole).

plastično deformisane ubrzano posle taloženja, koje je moralo da bude brzo. Da se taloženje odvijalo tokom dugih perioda, stena bi očvrsla i ne bi mogla ovako da se savije.

Nalazi fosila izduženih organizama, koji se zovu nautiloidi, takođe svedoče o velikoj poplavi koja je pogodila ovaj region. Oni su zatrpani na način da su im telesne ose orijentisane u istom smeru, što znači da ih je zatrpaо isti voden tok. Da su taloženi polagano, tokom dugog vremena, njihove telesne ose bi bile haotično orijentisane (slika 7.11).⁵

Mnogi naučnici su bili iznenađeni svim ovim nalazima. Ali, oni koji su čitali Mojsija, očekivali su nalaze ovakve vrste. Mojsije beleži da je

Slika 7.11. Fosil nautiloida i glavna orijentacija njihovih osa (strelica).

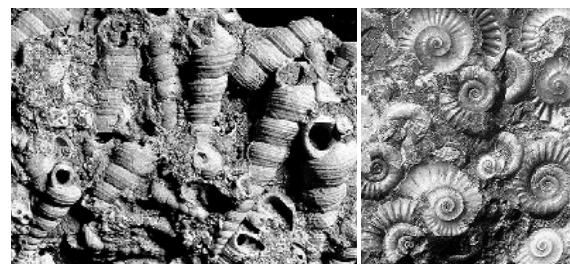
u izuzetno velikoj vodenoj katastrofi, koju naziva Potop, potpuno izmenjen izgled površine naše planete i da je tom prilikom uništen celokupni biljni i životinjski svet, osim jedne male grupe koja je bila sačuvana na poseban način.

Da li se takvo uništenje zaista desilo? O tome bi trebali da dobijemo potvrdu tragajući za fosilima - ostacima živog sveta iz prošlosti.

GOVOR FOSILA

Ako bismo krenuli da kopamo bilo gde na planeti Zemlji, velika je verovatnoća da bismo naišli na fosile, odnosno groblja organizama koja su zatrpana pod zemljom. Skoro da nema mesta ispod površine zemlje gde nema fosila. Tako pronalazimo fosilizovana groblja školjki, riba, dinosaurusa itd (slika 8.1).

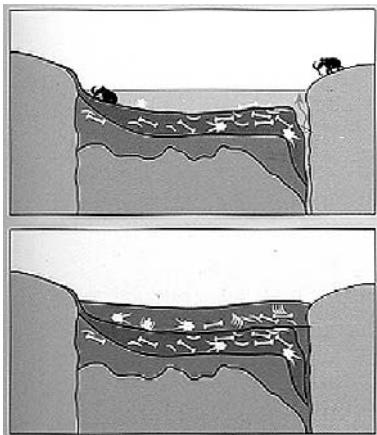
Na mnogim mestima pronalazimo ugalj i naftu, koji predstavljaju uginule ostatke biljaka i životinja. Oni su pod delovanjem velike temperature i pritiska pretvoreni u "fosilna goriva".

Slika 8.1. Širom sveta pronađena su groblja organizama. Vidimo groblje puževa i amonita.

Vrlo je važno da zapazimo da skoro nigde u prirodi ne možemo posmatrati nastanak fosila. Kada organizam ugine, njega brzo pojedu druge životinje ili biva raspadan pod delovanjem atmosferskih uslova. Da bi nastao fosil, organizam mora da bude veoma brzo zatrpan nakon uginuća. To je navelo mnoge naučnike da zaključe da fosili nastaju samo u katastrofama.

Međutim, neki naučnici veruju da organizmi mogu da nastanu i pod svakodnevnim prirodnim uslovima. Tako, na primer, mamut u potrazi za hranom može da upadne u muljevitо jezero iz koga ne može da izade. On tu umire, a sediment koji se taloži polagano ga zatrpana, i tako nastaje fosil mamuta (slika 8.2).

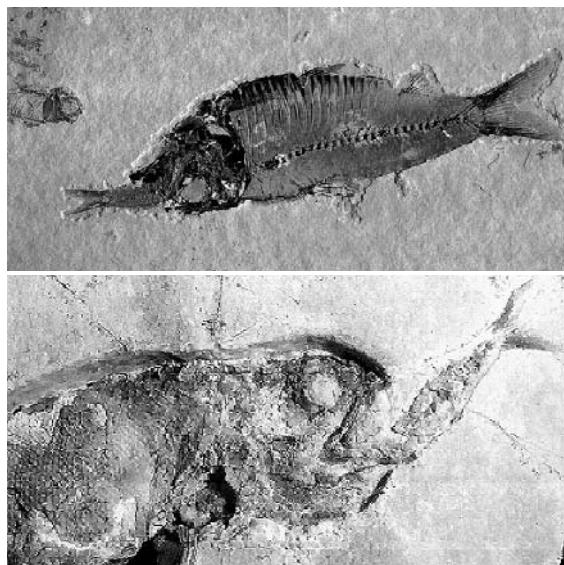

Slika 8.2.
Pretpostavljen
način fosilizacije
mamuta.

Mnogi veruju da se na sličan način mogu fosilizovati i ribe. Kada ugine, riba navodno pada na okeansko dno i tamo biva polagano zatrpana.

Međutim, ono što pronalazimo širom sveta ukazuje na nešto potpuno suprotno. Tako pronalazimo fosilizovane ribe koje gutaju manje ribe. Pronađeno je mnoštvo takvih fosila. Očigledno da su ove ribe bile žive zatrpane (slika 8.3).¹

Kada pogledamo fosil ribe, videćemo da su kod nje sva peraja otvorena. U trenutku ugi-

Slika 8.3. Fosili riba koje gutaju manje ribe.

Nauka i problem smrti

nuća ribe, prestaje rad mišića koji peraja drže otvorenim i ona se zatvaraju. Teško je pronaći fosil ribe koja ima zatvorena peraja, što ponovo ukazuje da su ribe bile žive zatrpane, očigledno u uslovima katastrofe (slika 8.4).

Fosilizovani ostaci riba se takođe pronalaze u velikim jatima. Tako je u Kaliforniji, na području od 10 kvadratnih kilometara, zatrpano oko milijardu riba.²

Vrlo su interesantni fosili ptica, naročito onih koje su zatrpane na okeanskom dnu zajedno sa dubokomorskim organizmima. Teško je zamisliti scenario da jato ptica dospe na okeansko dno i tu bude zatrpano zajedno sa morskim organizmima (slika 8.5).

Da fosili nastaju samo u uslovima katastrofe, svedoči primer bizona. U periodu od 1700-

Slika 8.4.
Fosil ribe
koja ima
otvorena
peraja.

Govor fosila

Slika 8.5. Fosil ptice na
okeanskom dnu.

1900. godine u Americi je izumrlo oko 60 miliona bizona, ali se nijedan nije fosilizovao.³

Širom sveta pronalazimo fosile drugih krupnih organizama. Tako se u pećini Miksnic u Austriji, u zadnjih 100 godina otkopani ostaci više od 30.000 medveda (slika 8.6).

Slika 8.6. Fosili medveda iz
pećine Miksnic u Austriji.

Nauka i problem smrti

U zaleđenom tlu Sibira do sada je pronađen veliki broj fosilizovanih životinja, a naročito mamuta. Procenjuje se da tu ima preko 5 miliona zaleđenih mamuta.⁴

Najpoznatiji primer zaleđene životinje je fosil mamuta Beresovka u čijem je stomaku pronađeno više vrsta nesvarenih tropskih biljaka kod kojih je čak sačuvan pigment hlorofil (slika 8.7).⁵

Pošto je poznato da se ovaj pigment brzo razgrađuje u veoma jakoj želudačnoj kiselini, naučnici su pozvali stručnjake za smrznutu hrana da objasne šta se desilo sa ovim mamutom. Njihov odgovor je bio da su ove životinje nekada pasle na tropskoj livadi, a onda je odnekud došla velika voda koja ih je potopila, temperatura je naglo pala na oko -100 stepeni Celzijusa, i oni su na taj način bili duboko zamrznuti.⁶

Slika 8.7. Fosil mamuta Beresovka i njegov prepariran model u muzeju.

Govor fosila

Širom sveta pronađeni su fosili dinosaurusa, koji su dostizali visinu zgrade od pet spratova. Na jednom brdu u državi Juta u SAD, naučnici su pronašli groblje dinosurusa i od njega napravili muzej (slika 8.8).

Ovi dinosauri su bili biljojedi, ali nigde pored njih nisu pronađeni fosili biljaka. Pošto je stena u kojoj su zatrpani bila nataložena vodom, izведен je zaključak da su dinosauri ovde doneti snažnim pokretima vode, a zatim zatrpani.

Važno je istaći da su ovi dinosauri zatrpani u poznatoj formaciji Morison, koja pokriva više od jedan milion kvadratnih kilometara u SAD. Pošto se zna da je ovu formaciju nataložila voda, teško je zamisliti kako je snažan bio vodeni agens koji je izvršio taloženje na tako velikoj površini.

Slika 8.8. Groblje dinosurusa na jednom brdu u Americi.

Interesantni su i fosili jaja dinosaurusa iz kojih se izležu mali dinsaurusi, što jasno ukazuje na uslove naglog, a ne polaganog zatrpanavanja (slika 8.9).

Na vrhovima najviših planina pronađeni su fosili tropskih organizama. Tako su na najvišem vrhu sveta, na Mont Everestu, pronađeni fosili tropskih školjki.⁷ Ova planina, kao i mnoge druge, izgrađena je od stena koju je voda nataložila. Očigledno da su ti tropski organizmi nekada bili zatrpani na okenaskom dnu, a onda su u uslovima velikih zemljotresa i pokreta Zemljine kore bili izdignuti na vrh novonastale planine.

Pošto planine širom sveta sadrže u sebi stenske strukture kao one koje smo videli kod Kanjona Kolorado (plastično savijene slojeve, ukrštene slojeve, slojeve bez tragova životnih aktivnosti organizama), a takođe sadrže fosile, sve to

Slika 8.8.
Fosil malog
dinosaurusa
koji se
izleže.

ukazuje da su one nastale u uslovima velike vodene poplave i velikih pokreta zemlje.

Ogromne naslage uglja širom sveta takođe ukazuju na katastrofičke uslove pod kojima je biljni svet bio zatrpan. Da bi nastao jedan metar uglja potrebno je između 2 i 20 metara biljnog materijala,⁸ a na mnogim mestima pronađeni su slojevi uglja debeli nekoliko desetina metara.

Na nekim mestima u svetu naslage uglja pokrivaju regije od više stotina kvadratnih kilometara (slika 8.10), što ukazuje na velike površine šuma koje su bile zatrpane u uslovima velike poplave (stene koje su ih zatrpele, a koje ih i danas pokrivaju, nataložila je voda).

Na mnogim mestima pronađeni su fosili balvana koji prolaze kroz više slojeva stena. Da su bili zatrpani tokom dugih vremenskih perio-

Slika 8.10.
Neke naslage
uglja u SAD.

da, ne bi bili ovako fosilizovani, već bi istrulili. Očigledno je da su bili zatrpani za veoma kratko vreme (slika 8.11).

Iako životinje svakodnevno ostavljaju svoje tragove u blatu, kao i ljudi na obalama mnogih mora, nijedan od njih se ne sačuva. Dovoljan je blagi vetar ili kiša i oni će nestati.

Međutim, širom sveta naučnici pronađuju mnoštvo fosilizovanih tragova raznih životinja. To ukazuje da su tragovi bili veoma brzo zatrpani nakon njihovog nastanka. Godinama kasnije, gornji sloj sedimenta koji ih je zatrpaо bio je erodovan i pojavili su se tragovi okamenjeni u steni.

Slika 8.11. Fosil balvana koji prolazi kroz više slojeva stena.

Veoma su interesantni otisci stopala dinosaura pronađeni na vertikalnoj steni (slika 8.12). Očigledno da je ta stena nekada bila meka i horizontalna, i da su preko nje pretrčali dinosauri koji su ostavili otiske stopala. Ubrzo zatim, voda je nataložila drugi sediment koji ih je prekrio i sačuvaо. Nakon toga, u uslovima velikih pokreta Zemljine kore, ceo teren se okrenuo za 90 stepeni i formirana je vertikalna stena. Kasnije je površinski deo stene bio erodovan i pojavili su se otisci stopala dinosaura.

Takođe je interesantan fosil organizma sličnog raku, koji je zatrpan zajedno sa svojim tragovima kretanja. Sam fosil, kao i oblik njegovih

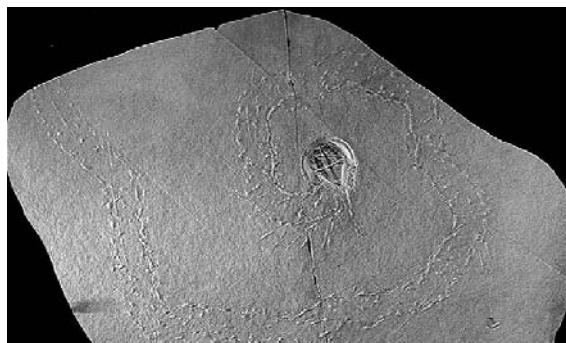
Slika 8.12. Otisci stopala dinosaura na vertikalnoj steni u Argentini.

tragova, jasno ukazuju na uslove katastrofičkog zatrpanjana (slika 8.13).

Ovo su samo neki od brojnih primera fosila koje pronalazimo širom sveta. Iako su mnogi naučnici bili začuđeni pred ovakvim nalazima, to nije predstavljalo iznenadenje za one koji su bili upoznati sa Mojsijevim istorijskim izveštajem.

Činjenica je da su mnogi naučnici počeli da prihvataju Mojsijevu istoriju. Da li to znači da će se uskoro početi sa proučavanjem onog dela njegovog izveštaja koji se tiče pitanja čovekove smrti?

Pre nego što pogledamo taj deo njegovog izveštaja, analizirajmo ono poslednje, i za mno-ge najteže pitanje, vezano za Mojsijevo raču-nanje vremena. Koliko je tačna njegova hronologija kada tvrdi da je naša planeta stvo-rena pre oko šest hiljada godina, a da su Sunce, Mesec i zvezde stvoreni samo četiri dana kas-nije?

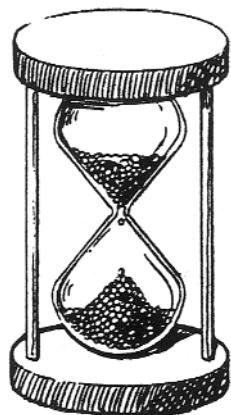
Slika 8.13. Fosil organizma sličnog raku sa tragovima kretanja.

U kom vremenu živimo?

U KOM VREMENU ŽIVIMO?

Ljudi su tokom istorije koristili različite metode za računanje vremena. Jedan od metoda bio je upotreba peščanog sata (slika 9.1).

Kod ovog sata imamo da pesak iz gornje komore prelazi u donju. Ljudi su tačno mogli da izračunaju koliko je vremena potrebno da sav pesak iz gornje komore pređe u donju. I svaki put, bilo je potrebno isto vreme da se isprazni gornja komora, a napuni donja. Zašto?

Slika 9.1.
Peščani sat.

1. Zato što je stopa proticanja peska iz gornje komore u donju uvek bila konstantna, i

2. Zato što su obe komore bile zatvorene, tako da novi pesak nije mogao da ulazi u komore, niti je pesak iz ovih komora mogao da izlazi.

Mnogi naučnici kada određuju starost stena koriste jednu vrstu peščanog sata. Znamo da u prirodi postoje neki hemijski elementi koji se raspadaju. Tako se, na primer, jedna vrsta urana raspada u jednu vrstu olova.

Kako vreme protiče, sve se više urana pretvara u olovo. Tako imamo da je sve manje urana, a sve više olova, kao što u slučaju peščanog sata imamo sve manje peska u gornjoj komori, a sve više u donjoj.

I onda su naučnici posmatrali u laboratoriji ovo raspadanje urana u olovo i utvrdili brzinu tog raspada. A onda su počeli da određuju starost stena. Kako?

Otišli su u prirodu i u stenama pronašli male količine urana koji se raspada u olovo. Zatim su tačno izračunali koliko ima urana, a koliko olova (koliko ima peska u gornjoj komori, a koliko u donjoj). Pošto su već znali brzinu ovog raspada, jednostavno su izračunali koliko je vremena proteklo da od pronađenog urana nastane pronađena količina olova.

Za različite stene su dobijane različite starosti, i to od nekoliko miliona do nekoliko milijardi godina. Tako se došlo do brojke od 4,5 milijarde godina za starost naše planete.

Međutim, postoje problemi sa ovakvim određivanjem starosti stena.

Videli smo da peščani sat može da se koristi samo ako je protok peska konstantan i ako su komore zatvorene. Ali, zamislimo peščani sat kome su obe komorene polomljene, tako da pesak može i da izlazi i da ulazi u komore. Ukoliko bi takav peščani sat stajao negde u prirodi, imali bismo da usled promena vremenskih uslova pesak postane vlažan, što bi uzrokovalo sporije propadanje iz gornje komore u donju. Korišćenje takvog peščanog sata dalo bi potpuno pogrešne rezultate.

Upravo je takav slučaj sa određivanjem starosti stena korišćenjem raspada hemijskih elemenata. Raspad urana u olovo, u bilo kojoj steni, može se predstaviti peščanim satom kome su obe komore polomljene i gde je pesak nekada vlažan, a nekada suv.

Znamo da u prirodi ne postoje zatvoreni sistemi. Voda protiče kroz stene, biljke deluju svojim korenjem na strukturu stena, tako da usled

ovih i drugih procesa postoji kretanje hemijskih elemenata u steni.

Takođe znamo da brzine raspada hemijskih elemenata nisu konstantne. Postoje brojni primeri koji to potvrđuju.¹

Koliko su ovakve metode za utvrđivanje starosti stena nepouzdane, svedoče brojni slučajevi sa terena. Tako je u periodu od 1800. do 1801. godine došlo do nekoliko erupcija vulkana na Havajima, a kasnije su od izbačene, a zatim ohlađene lave, nastale čvrste stene.

Posle više od 100 godina, naučnici su došli da odrede starost ovih stena korišćenjem različitih metoda sličnih peščanom satu (kao što su metode: uran-olovo, kalijum-argon i rubidijum-stroncijum). Dobili su rezultate kojima su utvrdili da su ove stene stare između 140 miliona godina i 3 milijarde godina.² Postoje veoma mnogo sličnih primera.³

Slična je situacija i sa metodom ugljenika C-14, koja se veoma koristi od strane nekih naučnika. Kada je na Aljasci pronađen fosil zaleđenog mošusnog govečeta, ovom metodom je utvrđeno da je mišić njegovog skkalpa star 24.000 godina, a njegovo krvno 17.000 godina.⁴ Za mahovine koje danas žive na Islandu, ovom metodom je određeno da su stare između

6.000 i 8.000 godina.⁵ Istrom metodom je takođe utvrđeno da su živi puževi u Nevadi stari 27.000 godina.⁶

Vidimo da su ove metode, kojima se dobijaju velike starosti stena i fosila, veoma nepouzdane.

Sa druge strane, postoje brojni prirodni pokazatelji koji ukazuju na pravu starost naše planete.

Na primer, brda i planine na našim kontinentima svakog trenutka su izloženi procesu erozije, tako da bi za samo nekoliko miliona godina svi kontinenti bili potpuno erodovani. Činjenica da još uvek imamo kontinente sa ovakvim brdima i planinama ukazuje da proces erozije traje samo nekoliko hiljada godina.⁷

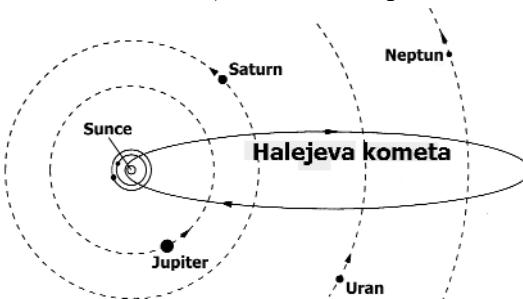
Takođe, reke svakog trenutka unose velike količine sedimenta u okeane. Za samo nekoliko miliona godina, svi okeani bi bili potpuno ispunjeni sedimentom. Međutim, na dnu okeana nalazimo tanke slojeve sedimenta koji ukazuju da su naši okeani stari samo nekoliko hiljada godina.⁸

Postoji mnoštvo drugih prirodnih fenomena koji ukazuju da je naša planeta stara samo nekoliko hiljada godina.⁹

Slična je situacija i sa Suncem, Mesecom i zvezdama.

Poznato je da Halejeva kometa svakih 75 godina prolazi pored Sunca (slika 9.2). Pošto su komete izgrađene uglavnom od leda, one se delimično istope svaki put kada prođu pored Sunca. Za manje od 10.000 godina Halejeva kometa bi bila potpuno istopljena. To što ona još uvek postoji predstavlja jasan naučni dokaz da Sunce mora biti mlađe od 10.000 godina.¹⁰

Kada su astronauti prvi put sletali na Mesec, pravljeni su specijalni uređaji koji su trebali da spreče da astronauti ne potonu u debeli sloj kosmičke prašine koja je navodno postojala na Mesecu. Naučnici koji su bili odgovorni za bezbednost svemirske letelice i astronauta verovali su da je Mesec star nekoliko milijardi godina, što je značilo da se na njegovoj površini nalaze debeli slojevi kosmičke prašine.

Slika 9.2. Orbita Halejeve komete

Sa druge strane, naučnici koji su prihvatali Mojsijev izveštaj o starosti Meseca, tvrdili su da na njemu ima samo par centimetara kosmičke prašine, što su astronauti i potvrdili kada su sleteli na Mesec.¹¹

A šta je sa zvezdama? Mnogi naučnici veruju da se pre više milijardi godina desila velika ekslozija u svemiru, zvana Veliki prasak. Posle toga, navodno su nastale zvezde i galaksije koje se sada razleću na sve strane po svemiru.

Svetlost koja dolazi sa zvezda i galaksija, a koju mi vidimo, podeljena je u nekoliko boja. Te boje zajedno čine spektar i formiraju belu svetlost koju mi vidimo. Iztraživanja su pokazala da ako se zvezda ili galaksija udaljava od nas, ili se kreće kružno oko nas, instrumenti će moći da uoče promene u svetlosti koja dolazi do nas. Oni će u tom slučaju zapaziti da je crvena boja spektra pomerena. Taj fenomen se naziva "crveni pomeraj".

Naučnici koji veruju da se desio Veliki prasak, prepostavljaju da se zvezde i galaksije, čija svetlost ima veliki crveni pomeraj, nalaze veoma daleko od nas i da se udaljavaju od nas veoma velikim brzinama. I suprotno, zvezde i galaksije čija svetlost ima mali crveni pomeraj nalaze se blizu nas i udaljavaju se od nas manjim brzinama.

Međutim, teorija Velkog praska je bila osporena kada su naučnici snimili fizički spojenu galaksiju, koja ima mali crveni pomeraj, i kvazar (jednu vrstu zvezde), koji ima veoma veliki crveni pomeraj (slika 9.3).¹² To znači da kvazari sa velikim crvenim pomerajem nisu veoma daleko od nas.

Ovo je bila dodatna potvrda teoriji da se galaksije i zvezde kreću po kružnim putanjama oko nekog centra univerzuma, na sličan način kao što se elektroni kreću oko centra atoma.¹³

Treba napomenuti da mnogi naučnici veruju da je brzina svetlosti, koja sada iznosi oko 300.000 kilometara u sekundi, oduvek bila ista. Put koji svetlost pređe za jednu godinu naziva se "svetlosna godina".

Tako su neki naučnici prigovorili da Mojsijeva istorija, po kojoj su zvezde i galaksije stare samo 6.000 godina, ne može biti tačna jer posto-

Slika 9.3. Spojena galaksija i kvazar.

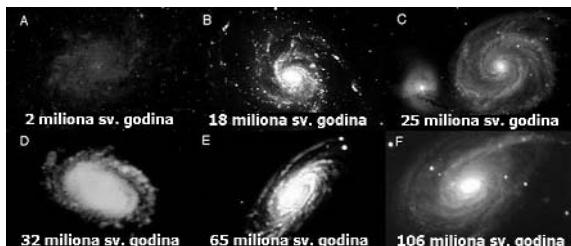
Nauka i problem smrti

ji mnoštvo zvezda i galaksija koje su udaljene od nas više miliona svetlosnih godina. To znači da svetlost koju mi sada vidimo sa njih, jeste svetlost koja je putovala milionima svetlosnih godina i tek sada došla do nas. Ta svetlost je navodno krenula sa tih zvezda i galaksija pre više miliona godina.

Ali, pogledajmo kako izgledaju te galaksije koje su navodno udaljene od nas više miliona svetlosnih godina (slika 9.4). Neke su navodno udaljene od nas 2 miliona svetlosnih godina, a neke čak 106 miliona svetlosnih godina. To znači da mi u ovom trenutku gledamo svetlost koja je krenula sa njih pre 2 miliona, odnosno 106 miliona godina.

Treba zapaziti da ove galaksije izgledaju veoma slično, skoro identično, iako se navodno nalaze na veoma različitim rastojanjima od nas.

Zamislite da vam pokažem slike moje čerke Ande kada je imala tri godine (slika 9.5). I onda

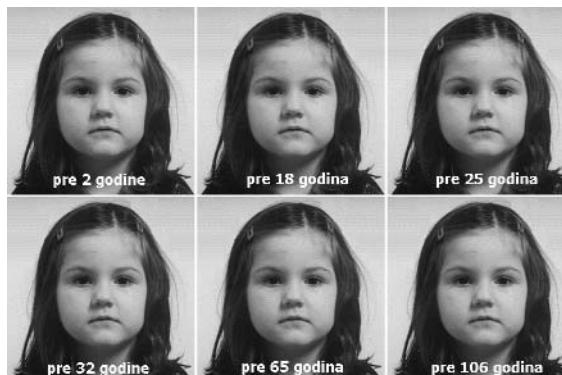
Slika 9.4. Galaksije i njihova navodna udaljenost.

U kom vremenu živimo?

vam neko kaže da su neke od njih snimljene pre 2 godine, a neke pre čak 106 godina. Vi biste sigurno posumnjali u takvu izjavu, jer su sve ove slike iste i tako ukazuju na istu starost.

Slična je situacija i sa galaksijama. Znamo da se galaksije sastoje od mnoštva "ruk" koje se s vremenom sve više i više uvijaju prema centru galaksije (slika 9.6). Što je galaksija starija, to će njene "ruke" biti više uvijene prema centru galaksije.

Ali, mi vidimo da su sve galaksije skoro podjednako uvijene. To znači da one izgledaju podjednako stare, kao i moja čerka na svim slikama. Očigledno da nešto nije u redu sa teorijom o veoma starom univerzumu koji je nastao posle Velikog praska.

Slika 9.5. Slike moje čerke.

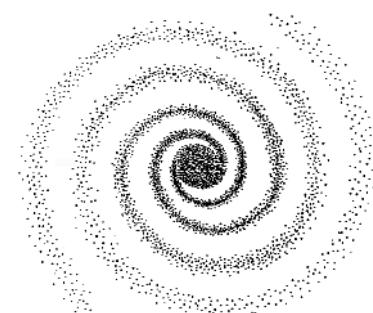
Nauka i problem smrti

Takođe, merenja u poslednja tri veka su pokazala da brzina svetlosti nije bila konstantna tokom istorije. Kao što sve u prirodi ima tendenciju da se raspada i da slabi, tako se i brzina svetlosti polagano smanjuje.¹⁴ Rezultati ukazuju da je brzina svetlosti nekada bila 10 milijardi puta veća.¹⁵

To se veoma lepo uklapa u Mojsijev izveštaj o stvaranju zvezda i galaksija. Bez obzira koliko bi one bile daleko od naše planete, svetlost bi sa takoj velikom brzinom u prošlosti skoro trenutno došla do nas.

Treba dodati da je nauka do sada okrila još mnoštvo činjenica koje potvrđuju da su Sunce, Mesec i zvezde stari samo nekoliko hiljada godina.¹⁶

Vidimo da Mojsijev istorijski izveštaj prolazi sve naučne testove, uključujući i ovaj poslednji, koji neki smatraju možda najtežim.

Slika 9.6.
Skica
galaksije sa
“rukama” koje
se uvijaju.

U kom vremenu živimo?

Sve nam to omogućava da steknemo poverenje u ono što je Mojsije pisao i da se okrenemo onom delu njegovog izveštaja koji nas najviše interesuje.

NAJBOLJE ČUVANI DREVNI SPIS

Postoji jedan muzej koji ima specifičan sistem zaštite. U njemu se nalazi veliki broj drevnih spisa, ali najvažniji od njih izložen je na posebnom okruglom stubu koji se nalazi u centru muzeja (slika 10.1).

Ukoliko bi bio izvršen raketni napad na ovaj muzej, odmah bi bio pokrenut specijalni sistem zaštite. Tada bi centralni stub brzo bio spušten pod zemlju, gde bi ovaj drevni spis bio čuvan u posebnoj komori.

Slika 10.1. Najbolje čuvani drevni spis.

Ali, zašto je ovaj spis tako važan da treba na ovakav način da se čuva?

Posle Drugog svetskog rata verovanje u ateizam je dostiglo svoj vrhunac. Negirani su svi koncepti koji ukazuju na nešto natprirodno.

Najpoznatije knjige na svetu koje spominju natprirodne stvari jesu upravo Mojsijeve knjige. Njegove knjige, kao i knjige drugih autora koji su pisali o sličnim temama, objavljene su zajedno kao jedna posebna knjiga koja se zove Biblija.

U to vreme, ova knjiga je bila pod velikim udarom ateističke kritike, a najveći prigovor bio je da je ona prepuna grešaka i da današnje izdanje nije autentično. Navodno, ljudi koji su je prepisivali, i tako prenosili sa kolena na koleno, nisu to učinili verno.

Znamo da u drevnim vremenima nisu postojale štamparske mašine i da su spisi bili umnožavani tako što su ručno prepisivani. Najstarije sačuvane kopije Homerovih dela napisane su 500 godina posle pisanja originala. A najstarije sačuvane kopije dela Platona i Herodota napisane su više od 1200 godina nakon pisanja originala.

I u vreme najvećih ateističkih kritika, desilo se najveće arheološko otkriće u istoriji. Godine

1947, u pećinama kod Mrtvog mora u Izraelu, pronađeni su drevni spisi koji su predstavljali najstarije kopije Biblije, a koje su napisane samo 200 godina nakon pisanja originala.

Kada su ti drevni spisi bili upoređeni sa kopijama koje danas imamo, ateističke kritike su naglo utihnule. Danas samo neinformisani ljudi osporavaju autentičnost Mojsijevih spisa i ostalih spisa Biblije. Kakav dokaz predstavljaju ti spisi za autentičnost Biblije, svedoči i odluka naučnika da izgrade poseban muzej u kome će se oni čuvati.

Ali, postoje i drugi muzeji širom sveta u kojima se čuvaju drevni spisi. Nijedan od njih nema ovakav sistem zaštite. Zar je on zaista neophodan?

Za razliku od drugih, jedino spisi Biblije, a posebno Mojsijevi spisi, govore na ozbiljan i autentičan način o pitanjima čovekovog života i smrti. I to je bio jedan od razloga da se ovi spisi posebno zaštite.

Tema ove knjige je najveći problem sa kojim se čovek suočava - problem smrti. Mojsije govori o tome kako je nastao ovaj problem i kako se može rešiti.

Videli smo do sada da nauka nije uspela da ospori nijedan od Mojsijevih navoda, već ih je

samo potvrdila. Konačno, šta Mojsije ima da kaže o problemu čovekove smrti i može li nauka da testira njegove navode?

Kada čitamo Mojsijev izveštaj o prvim događjima na našoj planeti vidimo da su prvi ljudi bili stvoreni sa potencijalom da večno žive. Uslovi za život su bili savršeni, uključujući prijatnu klimu bez kiše i snega, sa velikim izobiljem u biljnog i životinjskom svetu. Izveštaj kaže da je sve u prirodi bilo stvoreno radi čoveka, ali postojao je uslov koji je čovek morao da ispunji, a to je da živi u skladu sa uspostavljenim zakonima.

Mojsije dalje kaže da su ljudi svesno odbili da poštuju prirodne zakone. Usledila je smrt ne samo čoveka, već svih organizama na našoj planeti. Ali, ne istog trenutka, već upravo na način kako savremena nauka otkriva - pokretanjem genetskih i drugih mehanizama koji izazivaju starenje.

Već smo videli da fosili organizama ukazuju da je život nekada bujao na našoj planeti, da su klimatski uslovi bili prijatni za život na svim meridijanima i da su organizmi bili mnogo krupniji, što ide u prilog Mojsijevog izveštaja.

Ali, pogledajmo još neke detalje Mojsijevog izveštaja o najranijoj istoriji našeg sveta.

Interesantno je zapaziti da ovaj izveštaj ističe da su ljudi u početku “bili goli, ali da ih nije bilo sramota”. Kada su odbili da žive u skladu sa uspostavljenim zakonima, započeti su određeni procesi tako su ljudi mogli da vide da su goli i tada su po prvi put obukli odelo.

Možda će nekome ovaj izveštaj izgledati naivan, ali u svetu genetike i jezika na kome je pisan, on predstavlja izuzetan istorijski zapis. Na koji način?

U prirodi postoje organizmi koji emituju svetlost, kao što je insekt poznat pod imenom “svitac”. Ovaj organizam poseduje gen koji mu daje mogućnost da svetli. Kada su naučnici ubacili ovaj gen u telo biljaka, one su takođe počele da svetle.¹ To znači da i drugi organizmi, pod određenim uslovima, mogu emitovati svetlost.

Jezik na kome je Mojsije pisao svoj izveštaj jeste hebrejski jezik. Poznavanje ovog jezika daje dodatne mogućnosti za razumevanje njegovog izveštaja.

Na tom jeziku, kada kažete “svetlost”, rekli ste i “koža”. Dakle, asocijacija na “svetlost” je “koža”.

Takođe, na hebrejskom jeziku kada napišete “odelo”, napisali ste i “pobunio se”. Dakle, asocijacija na “odelo” je “pobuna”.

Poznato je da čovek danas koristi samo 20% svojih gena. Da li u svetu nauke i onoga što je Mojsije napisao možemo da zaključimo da čovekova koža ima potencijal da svetli, ali da procesi koji to omogućavaju momentalno nisu u funkciji? To bi izgledalo kao da su ljudi u početku bili “obučeni u svetlost”, a da su nakon pobune bili pokrenuti mehanizmi koji su započeli proces starenja i umiranja. Tada su i prekinuti procesi koji su omogućavali čovekovoj koži da emituje svetlost. Kada su prestali ti procesi, čovek je primetio da je go i po prvi put je obukao odelo.

Pored povezanosti hebrejskih reči “koža” i “svetlost”, i “odelo” i “pobunio se”, postoje i mnoge druge reči iz Mojsijevog izveštaja koje su povezane - u smislu da podrobnije objašnjavaju šta se desilo na početku ljudske istorije.

Ali, najvažnija činjenica u Mojsijevom izveštaju jeste da je čovek stvoreno biće, da mu je Tvorac dao potencijal da večno živi, i da je nakon čovekove pobune On pokrenuo mehanizme koji izazivaju starenje i umiranje. Takođe, Mojsije kaže da Tvorac nudi čoveku vraćanje potencijala za večnim životom, pod uslovom

da čovek prihvati prirodne zakone koje je On uspostavio.

Mojsije beleži da je čovek formiran od “praha zemaljskog”, i da je Tvorac u taj prah udahnuo jednu duhovnu komponentu koja čoveka čini živim. Nauka otkriva da više od 99% čovekovog tela čine samo četiri hemijska elementa (vodonik, kiseonik, ugljenik i azot), što zaista predstavlja “prah zemaljski”. Taj prah je uređen po tačno utvrđenom planu koji je zapisan u genima.

Sa druge strane, duhovna komponenta je onaj čovekov deo u koji se zapisuje čovekov karakter, njegova memorija, duhovne osobine itd. Posle čovekove smrti, duhovna komponenta se vraća Tvorcu, a prah se vraća u zemlju.

Ukoliko je Tvorac stvorio čoveka jednom, onda je On u stanju da to ponovo učini. Napomenimo da roditelji samo prenose život svojoj deci, dok je Tvorac davalac života. On može čoveka da stvori bez roditelja, kao što je to bio slučaj sa prvim ljudima, što zovemo “prvobitno stvaranje”. Stvaranje čoveka posredstvom roditelja, zovemo “rađanje”. Postoji i ponovno ili novo stvaranje, ili vaskrsenje.

I upravo Mojsijev izveštaj govori o tom velikom obećanju koje je Tvorac dao čoveku -

obećanju o ponovnom stvaranju. Tada će čovekovo telo ponovo biti oblikovano u skladu sa planom koji je već zapisan u genima, a postojeća duhovna komponenta biće vraćena u telo.

Vidimo da sve u prirodi funkcioniše u skladu sa tačno utvrđenim zakonima. Čovekov život je najsloženija pojava u prirodi i postoji zakon po kome ova pojava može da se odvija. Taj zakon se naziva “moralni zakon”. Mojsije kaže da je čovekov odnos prema moralnom zakonu, ujedno i njegov odnos prema novom stvaranju i novom životu koji mu se nudi. Svaki čovek može da izabere da bude stvoren za novi život - prihvatanjem ovog zakona.

Da ne bi bilo dileme oko toga šta je moralni zakon, Tvorac je u Bibliji dao njegove detalje. I to je jedan od razloga zašto se drevni spisi Biblije čuvaju na poseban način.

Međutim, prigovor koji neki ljudi upućuju izveštaju o stvaranju i ponovnom stvaranju, odnosi se na natprirodni faktor. Oni postavljaju pitanje: Kako mogu da verujem u postojanje natprirodnog Tvorca koga nikada nisam video, niti čuo?

Pogledajmo kako je jednom prilikom poznati naučnik Blez Paskal odgovorio na ovo pitanje.

TEHNOLOGIJA BEZ PREMCA

Svakodnevno čitamo i slušamo o najnovijim dostignućima na polju nauke i tehnologije. Porast znanja je tako veliki da neke procene ukazuju da se svakih pet godina prikupi više znanja nego tokom celog prethodnog perioda ljudskog postojanja.

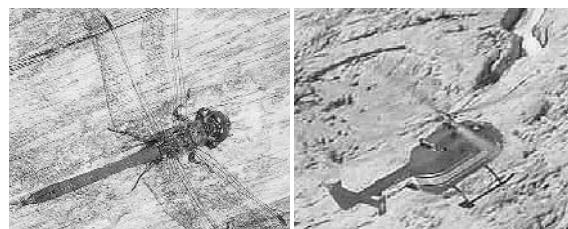
Širom sveta organizuju se sajmovi gde se izlažu najnoviji modeli kompjutera, automobila, mobilnih telefona, satelitske opreme i drugih dostignuća savremene nauke.

Međutim, ako bismo otišli u prirodu i prošetali se nekom livadom ili šumom, naišli bismo na mnogo veća čuda tehnologije i dizajna.

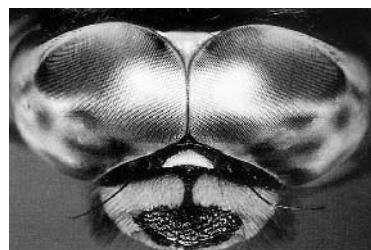
Jedan najobičniji mrav je nebrojeno puta složeniji sistem nego bilo koji model automobila. Jedna najobičnija muva je milijardama puta složenija od bilo kog aviona ili svemirskog broda. To je razlog zašto naučnici često koriste modele iz prirode da bi projektovali svoje modele.

Tako su inženjeri jedne kompanije konstruisali najnoviji model helikoptera proučavajući građu i let vilinog konjica (slika 11.1). Dodajmo da vilin konjic ima najsloženije oči u prirodi. Svako njegovo oko sadrži više od 30.000 sočiva (slika 11.2).

Poznato je da su naučnici u stanju da prave veoma male motore i pumpe koje se koriste prilikom hirurških zahvata. Ako bi vas neko pitao, da li su naučnici u stanju da naprave tako malu pumpu koja bi mogla da se smesti na jedan kvadratni milimetar, vi biste verovatno odgovorili da bi "možda mogli tako nešto da učine".

Slika 11.1. Vilin konjic i njegova bleda kopija.

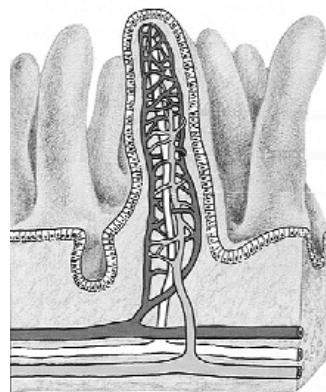

Slika 11.2.
Najsloženije oči
u prirodi - oči
vilinog konjica..

A, da li bi naučnici mogli da naprave hiljadu malih pumpi koje bi stale na jedan kvadratni milimetar? Sigurno da ne.

Poznato je da hrana koju čovek unosi, ulazi u želudac gde se vari. Iz želuca, svarena hrana ulazi u tanko crevo gde se hranljivi sastojci prebacuju u krvotok i raznose po celom telu. Na jednom kvadratnom milimetru tankog creva ne nalazi se jedna, niti hiljadu, nego 200 miliona pumpi koje rade na prebacivanju hranljivih sastojaka u krvotok (slika 11.3).

Najprostoji živi sistem, na nivou jedne ćelije kao što je bakterija, predstavlja nešto mnogo složenije i uređenije nego bilo koji grad na svetu. To je lepo ilustrovaо jedan molekularni biolog:

Slika 11.3.
Poprečni presek
tankog creva..

“Da bismo shvatili realnost života pomoću otkrića molekularne biologije, ćeliju moramo uveličati hiljadama miliona puta, dok ne bi dobila prečnik od 200 kilometara i licila na ogromni svemirski brod, dovoljno veliki da prekrije grad kao što je London ili Njujork. Ono što bismo tada videli bio bi objekat nenadmašne složenosti i savršenog dizajna.”

On dalje kaže: “Na površini ćelije možemo zapaziti milione otvora, nalik ulaznim hodnicima u ogromnom svemirskom brodu, koji se otvaraju i zatvaraju da bi omogućili stalni protok materijala koji ulazi i izlazi. Ako bismo ušli kroz jedan od tih otvora, našli bismo se u svetu najviše tehnologije i nezamislive složenosti.”¹

Treba zapaziti da živi sistemi u prirodi na određeni način liče na knjige koje ljudi pišu. Kao što se u knjigama nalaze određene informacije, tako svi živi sistemi sadrže izuzetno složene informacije zapisane u genima.

Najprostoji živi sistem sadrži u sebi složeniju informaciju nego bilo koji kompjuterski program koji je čovek napravio. A čovek, u svakoj od svojih 12 hiljada milijardi ćelija sadrži toliko informacija koje bi mogle da se smeste u 900 tomova enciklopedije.

Mogli bismo u nedogled da govorimo o tome kako su živi sistemi složeni i kako oni izuzetno funkcionišu. Ali, nas u ovom trenutku ne interesuje kako oni funkcionisu, već kako su nastali. Dakle, kako su nastali živi sistemi?

Da podemo najpre od nečeg jednostavnijeg. Kako je nastala jedna knjiga? Možda će neko reći da je knjiga nastala u štampariji, ali to je pogrešan odgovor. Knjiga je nastala u umu pisca. Informacija ne može da nastane u štampariji. U štampariji informacija može samo da se prenese na papir.

A sada, da postavimo pitanje koje je za nas od velike važnosti: Kako su nastali živi sistemi, za koje smo videli da su mnogo složeniji od bilo čega što je čovek napravio? Danas postoje tri odgovora koje naučnici nude kao odgovor na ovo pitanje. To su:

1. Živi sistemi su nastali slučajno, sami od sebe.
2. Žive sisteme je stvorila Superiorna Inteligencija koja postoji u svemiru.
3. Ne znamo kako su nastali živi sistemi.

Mnogi naučnici danas veruju da su živi sistemi nastali nakon velike eksplozije koja se navodno desila u svemiru pre oko 15 milijardi godina. Sa druge strane, postoje naučnici koji smatraju da izuzetno složena informacija koja postoji u

živim sistemima, kao i njihova izuzetno složena građa, nisu mogli tako da nastanu. Oni tvrde da mora postojati Superiorna Inteligencija u svemiru koja je stvorila ove izuzetno složene sisteme, zajedno sa informacijom koja se nalazi u njima.

Njutn, Mendel, Paster i drugi naučnici koji su postavili temelje nauci, zastupali su to mišljenje, baš kao i mnogi savremeni naučnici.

Poznato je da jedan od osnovnih zakona u biologiji (ili nauci o životu), zakon biogeneze, kaže kako nastaju živi organizmi. Taj zakon kaže da “živi organizmi nastaju *samo* od živih organizama”, i to je ono što vidimo svuda oko nas. Psi nastaju od pasa, mačke od mačaka, insekti od insekata, a ljudi od ljudi. Nikada nećemo videti da živi organizmi nastaju od nežive materije.

I svega ovoga, izведен je jasan zaključak da u svemiru mora postojati Superiorna Inteligencija, *kоја је жива*.

I ono što je krajnji zaključak, odnosi se na večnost. Svi naučnici se slažu da nešto mora biti večno u svemiru. Zastupnici koncepta slučajnog nastanka veruju da mrtva materija postoji od večnosti. Ukoliko bi to bio slučaj, onda života ne bi bilo u svemiru, jer živo nastaje

samo od živog. Jedina mogućnost jeste da *Život mora biti večan u svemiru.*

Tako su načunici došli do nedvosmislenog zaključka da u svemiru mora postojati Superiorna Inteligencija, koja je živa i večna. U nauci se to Biće naziva Tvorac.

Poznati naučnik Blez Paskal je jednom prilikom pozvao one koji sumnjaju u postojanje Tvorca da sebi priušte najveći dokaz u prilog Njegovog postojanja. On ih je pozvao da se lično upoznaju sa Njim.

Paskal ih je pozvao da u tišini svoje sobe odvoje nekoliko trenutaka i obrate se Onome koga ne vide i ne čuju. Kada u svom životu budu doživeli neverovatno iskustvo odgovora na tražene potrebe, razumeće da postoji Neko ko je veoma zainteresovan za njih. Mnogi događaji iz ličnog iskustva, do tada objašnjavani kao "slučajnost" ili "srećna okolnost", sada će dobiti jedno novo tumačenje.

Čoveku je dato i pisano otkrovenje Tvorca pomoću koga može detaljnije da se upozna sa Njim, načinom na koji je delovao u prošlosti i savetima kojima čoveka usmerava na pravi put.

Paskal je još kazao da je Tvorac usadio u čoveka ideju o večnosti, i da čovek - stvoren po

Njegovom oblicju - treba da razmišlja o večnim stvarima.

Mojsije i drugi pisci Biblije su veoma precizno zapisali informacije, dobijene na poseban način od Tvorca, vezane za prošlost, sadašnjost, ali i za budućnost. Videli smo da nauka na izuzetan način potvrđuje istinitost biblijskih zapisa vezanih za prošlost. Ali, savremeni čovek je zainteresovan i za budućnost.

Pogledajmo šta nam Tvorac, preko Mojsija i drugih pisaca Biblije, govori o tome.

NESTALI GRADOVI

Postoji mesto na našoj planeti koje se u najmanju ruku može nazvati neverovatnim. Tu su naučnici pronašli nešto što ne postoji nigde na svetu. U pitanju je jedan lokalitet na Bliskom Istoku

Ako bi došli na poznato uvrđenje Masada u Izraelu i pogledali prema Mrtvom moru, zapazili bismo dva neobična područja (slika 12.1).

Okolina ovih područja je ravna i izgrađena je od krečnjačke stene, koja je u obliku šljunka i krupnog kamenja (slika 12.2).

Unutar tog terena nalaze se dva područja izgrađena od sitnozrne stene, zvane gips, koja formira neravan reljef u obliku visokih zgrada i ulica (slika 12.3).

U ovim područjima naučnici su pronašli krupno kamenje koje je poređano u nizovima i pod pravim uglom, što je neke navelo na pomisao

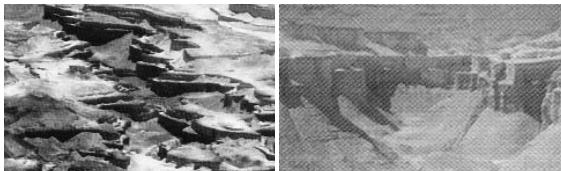
da su tu nekada postojali popločani trotoari i zgrade.

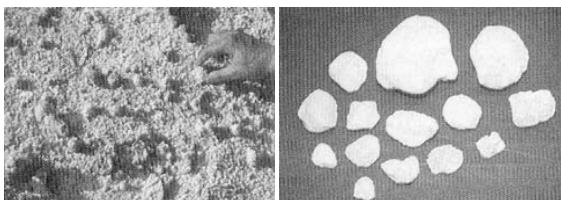
Slika 12.1.
Dva neo-
bična
područja
kod Mrtvog
mora.

Slika 12.2.
Okolni teren

Slika 12.3. Područja koja su drugačija od okoline.

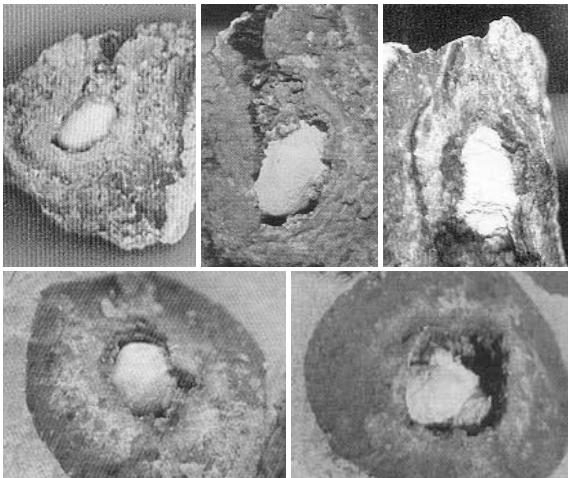
Slika 12.4. Sumporne loptice.

Ali, ono što je najviše iznenadilo naučnike jeste veliki broj sumpornih loptica koje su pronađene u ovim stenama (slika 12.4).¹

Sumporne loptice su veličine od 2,5 centimetra u prečniku, do veličine teniske loptice. Ono što su naučnici posebno zapazili jeste kako su ove sumporne loptice probile stenu pod visokom temperaturom (slika 12.5).

Izведен je zaključak da ovaj teren izgleda kao da je neko na njega pucao velikim sumpornim mitraljezom sa neba.²

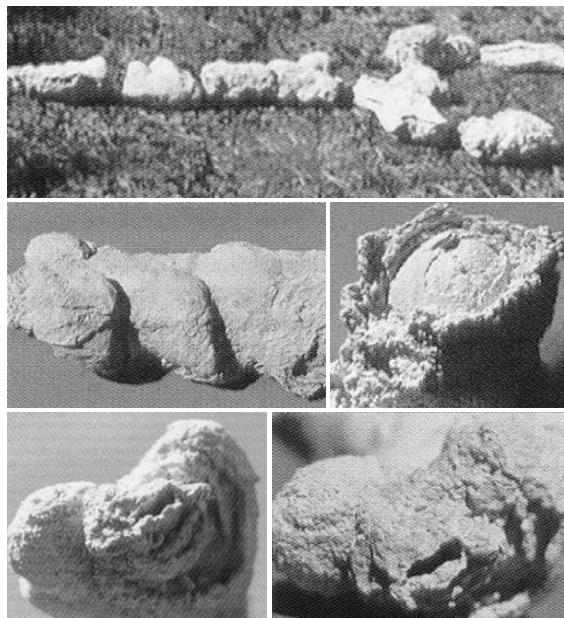
Poznato je da sumpor u prirodi obično nastaje u blizini vulkana ili gejzera, ali je tada pun

Slika 12.5. Sumporne loptice koje su probile stenu pod visokom temperaturom.

nečistoće. Ovako čist sumpor i u ovako velikoj količini nije pronađen nigde na Zemlji.

Naučnici koji su poznavali Mojsijev istorijski izveštaj odmah su se setili gradova Sodoma i Gomora koji su bili uništeni na neverovatanan način. Mojsije beleži da su ti gradovi bili prepuni bezakonja i nemoralta, i da je Tvorac spusatio sa neba "vatru i sumpor" i uništio ih.³

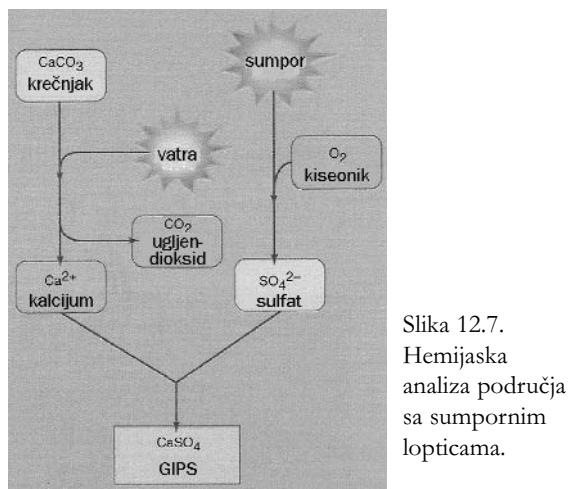

Slika 12.6. Ostaci skeleta (gore), dela kičme i butne kosti (u sredini), i pršljenja (dole).

Dodatnim istraživanjem ovih lokaliteta pronađeni su ostaci spaljenih ljudskih skeleta (slika 12.6). Detaljne hemijske analize su potvrdile da su u pitanju ljudski skeleti, a ne neobični oblici okolnog kamenja.⁴

Konačno, izvršena je "hemijska provera" Mojsijevog izveštaja, i to na sledeći način: Ukoliko bi se krečnjačka stena, od koje je izgrađen ovaj region, izložila velikoj temperaturi (vatru koja bi pala sa neba) i sumporu, dobili bismo kalcijum-sulfat ili gips, upravo onu stenu od koje su izgrađena ova područja sa sumpornim lopticama (slika 12.7).

Na taj način su izneti dodatni dokazi u prilog istinitosti Mojsijevog izveštaja vezanog za

jedan neverovatan događaj - uništenje gradova velikog nemoralja, Sodoma i Gomora, padanjem vatre i sumpora sa neba.

Ali, zašto je to važno? Videli smo da je od nastanka prvih ljudi, pa sve do danas, problem ovoga sveta moralne prirode. U pozadini loše politike, loše ekonomije i lošeg zdravlja ljudi leži moralni pad čoveka. U moralnom smislu, stanje sveta se sve više pogoršava.

Kada čitamo one delove Mojsijevih knjiga i drugih knjiga Biblije, koji se odnose na buduće događaje, vidimo da svi pisci Biblije govore o istom događaju na kraju istorije ove planete.

Kada je jednom u prošlosti preko Noja bio upućen poziv ljudima da promene svoj destruktivni način života, i da se pripreme za veliku vodenu katastrofu koja dolazi, oni su se smejali i odbacivali poziv Tvorca. Oni nikada nisu videli vodu kako pada sa neba i negirali su da tako nešto može da se desi, nastavljajući da žive svojim razvratnim i beskorisnim životom.

Nakon velikog vodenog Potopa koji je usledio, Tvorac je obećao ljudima da više nikada neće ponovo doći do vodenog Potopa. Ali, to ne znači da neće biti nekog drugog Potopa.

Tvorac nas u Bibliji obaveštava da se veoma približio dan kada će se čovečanstvo, zbog

svoje okrutnosti, drskosti i samoživosti, susresti sa jednim mnogo strašnjim Potopom. Ovoga puta to će biti ognjeni Potop, a nestali gradovi Sodom i Gomor predstavljaju umanjenu sliku tog budućeg događaja. Kao i pre-potopni ljudi, i danas će mnogi ljudi odbacivati i negirati mogućnost takvog događaja.

Kada čitamo Mojsijev izveštaj o stvaranju i kada pogledamo nalaze u prirodi, vidimo da je ovaj svet u početku bio stvoren kao mesto koje je trebalo da predstavlja raj za čoveka u kojem će on večno živeti.

Iako je čovek od ove planete napravio pakao, Tvorac nas u Bibliji obaveštava da će ova planeta uskoro biti obnovljena i dovedena u prvo-bitno stanje, kada će ljudi na njoj moći da žive u miru i sreći.

Pre toga, Tvorac će uputiti još mnoštvo poziva ljudima da se okrenu pravom putu. A onda, u događajima koji će uslediti, biće uklonjeni svi oni koji čine zlo sebi i drugima, i koji nisu zainteresovani za život u miru i harmoniji.

Videli smo da savremena nauka jasno potvrđuje ono što je Tvorac otkrio kroz Bibliju vezano za prošlost. Takođe smo videli da je biblijski tekst potpuno autentičan i da nije pretrpeo nikakve izmene. Zato nema razloga da ne veru-

jemo onome što je Tvorac kazao vezano za budućnost.

Svaki problem koji ima savremeni čovek može da bude rešen, uključujući i problem smrti. Tvorac koji je čoveka jednom stvorio, u stanju je da to ponovo učini, i On je obećao da će to učiniti.

Onaj koji je u stanju da reši problem smrti, sigurno je u stanju da reši i sve druge čovekove probleme. Na nama je da izaberemo ono što su izabrali Njutn, Mendel, Paster i mnogi drugi, a to je da prihvatimo načela života koje je On uspostavio i tako budemo na Njegovoj strani. Ako hoćemo, mi to možemo da učinimo.

U sledećoj knjizi, koja je u pripremi, govoriće-mo o principima uspešnog i kvalitetnog života koje je Tvorac dao čoveku, kao i o koracima koje bi čovek trebao da preduzme da bi se pripremio za događaje koji će da uslede.

“Tajna srećnog života - Može li čovek već danas da oseti miris večnog života?” jeste naslov sledeće knjige i jedno od glavnih pitanja koje će u njoj biti razmatrano.

Odgovori na ovo i ostala pitanja važna za čoveka nalaze se u Knjizi nebeskog porekla, koja se svake godine štampa u preko 40 miliona

primeraka i koja predstavlja ubedljivo najveći svetski bestseler svih vremena.

LITERATURA

Najvažnije pitanje

1. Oeller PW, Lu MW, Taylor LP, Pike DA, Theologis A. Reversible inhibition of tomato fruit senescence by antisense RNA. *Science*, 1991 Oct 18; 254 (5030) : 437-9.
2. Siegel LJ. Are Telomeres the Key to Aging and Cancer? Genetic Science Learning Center at The University of Utah. <http://gslc.genetics.utah.edu/features/telomeres/>

Tragovi u steni

1. a) Burdick CL. The Naturalist. Vol. 16, Spring 1957. b) Burdick CL. Sings of the Times. July 22, 1950. c) Bird RT, Thunder In His Footsteps, Natural History, May, 1939, p. 255. d) Whitcomb JC and Morris HM. 1961. Genesis Flood. New Jersey: P&R Publishing. p. 172-176.
2. a) Taylor J. 2003. Fossils Facts & Fantasies. Crosbyton: Mt. Blanco Museum. b) Lit. 1c, str. 175.
3. Huse SM. 1993. The Collapse of Evolution. Grand Rapids: Baker Books. Imena pomenutih naučnika na engleskom jeziku su: Isaac Newton, Louis Pasteur, Gregor Mendel, Michael Faraday, William Kelvin, Joseph Lister, Blaise Pascal, Johannes Kepler, Robert Boyle, Carolus Linnaeus, William Herschel, Joseph Henry, John A. Fleming, George Stokes, Leonardo da Vinci, William Ramsay, Bernhard Riemann, Rudolf Virchow, James Joule, James Maxwell, Samuel Morse, Georges Cuvier.
4. <http://www.bible.ca/tracks/tracks-acambaro.htm>
5. <http://www.bible.ca/tracks/peru-tomb-art.htm>
6. <http://www.bible.ca/tracks/dino-fossils.htm>
7. Brown RH. 1991. Fresh Bread; Old Fossils. *Origins* 18:89-92.
8. 1. Knjiga Mojsijeva 5. poglavlje; 6. poglavlje 4. stih.

9. http://www.global-conspiracies.com/peruvian_skulls.htm
10. a) Giants From the Past. 1983. National Geographic Society. b) <http://www.s8int.com/mega1.html>
11. <http://www.bible.ca/tracks/fossilized-hammer.htm>
12. Estes R, Hutchison JH. 1980. Eocene lower vertebrates from Ellesmere Island, Canadian Arctic Archipelago. Paleogeography, Paleoclimatology, Paleoecology 30:325-347.
13. Mitrović J, Pavlović M. 1980. Paleozoologija, Beograd: Rudarsko-geološki fakultet, str. 56.

Tajna piramide

1. a) Hart G. 1991. Pharaohs and Pyramids, London: The Herbert Press. b) Nunn JF. 1996. Ancient Egyptian Medicine. London: British Museum Press. c) Estes JW. 1993. The Medical Skills of Ancient Egypt, Canton: Science History Publications.
2. a) Casson L. 1969. The Search for Imhotep, Horizon, vol. XI, No 3. b) Wallis EA, (1925) 1989. The Mummy. New York: (Cambridge University Press) Dover Publications, Mineola.
3. Moller L. 2002. The Exodus Case. Copenhagen: Scandinavia Publishing, p. 72-75.
4. The Ancient Near East, 1958, vol I., p. 24-, Editor J. B. Pritchard, Princeton University Press, Princeton, USA.
5. M. Lichtheim, 1980. Ancient Egyptian Literature, vol III, University of California Press, Berkeley, USA.
6. The Ancient Near East, 1958, vol I., p. 234-, Editor J. B. Pritchard, Princeton University Press, Princeton, USA.
7. Clayton PA, 1994. Chronicle of Pharaohs. London: Thames and Hudson Ltd.
8. Mertz B. 1996. Temples, Tombs and Hieroglyphs. London: Michael O'Mara Books Ltd.

Otisci stvaranja

1. Gentry R. 1992. Creation's Tiny Mystery. Knoxville: Earth Science Associates. www.halos.com

Zagonetni stubovi

1. Moller L. 2002. The Exodus Case. Copenhagen: Scandinavia Publishing, p. 205-207.
2. Carevima 9,26.27; 3,1.
3. Mojsijeva 13,20.
4. 2. Mojsijeva 14,2.
5. Lit. 1, str. 211-215.
6. Lit. 1, str. 218-227.

Planina sa crnim vrhom

1. 2. Mojsijeva 15,27.
2. Mojsijeva 17,5,6.
3. Josephus F. 1987 edition. The Antiquities of the Jews. Book 3, chapter 1:7, Henrderickson Publishers, USA.
4. Josephus F. 1995 edition. The Antiquites of the Jews. Book 3, chapter 1:7, notes by Whiston, Henrderickson Publishers, USA.
5. Moller L. 2002. The Exodus Case. Copenhagen: Scandinavia Publishing, p. 243-247.
6. 2. Mojsijeva 17,15.
7. 2. Mojsijeva 19-20.
8. 2. Mojsijeva 19,20-23.
9. Lit. 5, str. 256-257.
10. 2. Mojsijeva 24,4; 2. Mojsijeva 20,25.26.
11. 2. Mojsijeva 32.
12. Lit. 5, str. 263-265.
13. 5. Mojsijeva 9,21.
14. 2. Mojsijeva 19,18; 20,18.
15. Lit. 5, str. 272.

Najveće čudo prirode

1. Ostin S. 2003. Najveće čudo prirode: Kanjon Kolorado - spomenik katastrofe. Beograd: Metafizika, str. 123-126.
2. Morris J, Austin S. 2003. Footprints in the Ash. green Forest: Master Books.
3. Morris J. 1996. The Young Earth. Santee: Institute for Creation Research, p. 96-97.

4. a) Hayes MO. Hurricanes as Geological Agents: Case Studies of Hurricanes Cara, 1961, and Cindy, 1963, University of Texas, Bureau of Economic Geology, Report of Investigation No. 61, p. 56.
5. Lit. 1, str. 39-43.

Govor fosila

1. a) Brown W. 2005. In the Beginning: Compelling Evidence for Creation and the Flood. Center for Scientific Creation. b) Trewin NH. 1985. Mass mortalities of Devonian fish - the Achanarras Fish Bed, Caithness. *Geology Today*, March-April: 45-49.
2. Ladd HS, *Science* 129:72 (1959).
3. Osterman E. 1998. *Unsere Erde - ein junger Planet*. Hansler-Verlag, Neuhausen-Stuttgart, p. 62.
4. a) Tolmachoff IP. 1929. The Carcasses of the Mammoth and Rhinoceros Found in the Frozen Ground of Siberia, *Transactions of the American Philosophical Society* 23, p. 14. b) Factsheet No. 12, Creation Resources Trust, Mead Farm, Downhead, West Camel, Yeovil, Somerset, BA22 7RQ.
5. Dillow JC. 1982. *The Waters Above*. Chicago: Moody Press, pp. 371-377.
6. Hapgood CH. 1958. *Earth's shifting crust*. New York: Pantheon-Books.
7. a) Cutler A. 2003. *The Seashell on the Mountaintop*. New York: Dutton. b) Woodward J. 1978. *An Essay Towards a Natural History of the Earth*. New York: Arno Press, pp. 3-74.
8. Coffin H. 1983. *Origin by Design*. Washington D.C.: Review and Herald Publishing Association, p. 47.

U kom vremenu živimo?

1. a) *Science News*, 8. Jan. 1994, p. 16. b) Ramdohr P. 1957. *Abb. der Deutsch. Adad. d. Wiss., Berlin, Kl. f. Chem., Geol. u. Biologie*, no. 2:1. (Videti Oak Ridge National Laboratory Translation (ORNL-tr-755).)
2. Funkhouser JG and Naughton JJ. Radiogenic Helium and Argon in Ultramafic Inclusions from Hawaii. *Journal of*

Geophysical Research, Vol. 73, No. 14, July 1968, pp. 4601-4607.

3. Woodmorrappe J. 1993. *Radiometric Geochronology Reappraised, Studies in Flood Geology*. Santee: Institute for Creation Research.
4. Stuckenrath RJr. Mielke JE. 1970. Smithsonian Institution radiocarbon measurements VI. *Radiocarbon* 12:193-204.
5. Sveinbjörnsdóttir AE, Heinemeier J, Rud N, Johnsen SJ. 1992. Radiocarbon anomalies observed for plants growing in Icelandic geothermal waters. *Radiocarbon* 34(3):696-703.
6. Riggs AC. 1984. Major carbon-14 deficiency in modern snail shells from southern Nevada springs. *Science* 224:58-61.
7. Roth AA. 1986. Some Questions About Geochronology, *Origins*, Vol. 13, No. 2, pp. 64-85.
8. a) Nevins SE. 1973. Evolution: The Oceans Say No! *Acts & Facts*, Impact Article No. 8. b) Lit. 7.
9. a) Morris JD. 1996. *The Young Earth*, Green Forest: Master Books. b) Brown W. 2005. In the Beginning: Compelling Evidence for Creation and the Flood. Center for Scientific Creation.
10. DeYoung DB. 1993. *Astronomy and the Bible*, Grand Rapids: Baker Book House, p. 44-47.
11. Lit. 9b.
12. Arp HC. 1987. *Quasars, Redshifts & Controversies*, Cambridge University Press.
13. Gentry RV. 1992. *Creation's Tiny Mystery*, Knoxville: Earth Science Associates, p. 287-293.
14. a) *The Velocity of Light*, *Science*, Vol. 66, Supplement x, 30 September 1927. b) Gheury de Bray MEJ. *The Velocity of Light*, *Nature*, 24 March 1934, p. 464. c) Gheury de Bray MEJ, *The Velocity of Light*, *Nature*, 4 April 1931, p. 522.
15. Troitskii VS. Physical Constants and the Evolution of the Universe, *Astrophysics and Space Science*, Vol. 139, No. 2, December 1987, pp. 389-411.
16. a) Where are the Solar Neutrinos?, *Astronomy* Vol. 18, No. 3, March 1990, p. 45. b) Eddy J and Boornazian A. Analysis of Historical Data Suggest Sun is Shrinking. *Physics Today*, 32, No. 9, Sept. 1979, p. 17. c) 14 Million Tons of Dust Per Year, *Science Digest*, January 1959. d) Apollo and the Moon. 1964.

Nauka i problem smrti

Natural History Press. New Jersey: Garden City. e) The Non-existence of the Oort Cometary Shell. *Astrophysics and Space Science*, Vol. 31 1974, pp. 384-401. f) The Changing Shape of Planetary Rings, *Astronomy*, Vol. 15, No. 9, September 1987, p. 14. g)
Lit. 9b.

Najbolje čuvani drevni spis

1. a) Ow DW, Wood KV, DeLuca M, de Wet JR, Helinski DR, Howell SH. 1986. Transient and stable expression of the firefly luciferase gene in plant cells and transgenic plants. *Science* 234:856-859. b) De Wet JR, Wood KV, DeLuca M, Helinski DR, Subramani S. 1987. Firefly luciferase gene: structure and expression in mammalian cells. *Molecular and Cellular Biology* 7(2):725-737.

Tehnologija bez premcu

1. Denton M. 1986. *Evolution: A Theory in Crisis*. London: Burnett Books, p. 328.

Nestali gradovi

1. Moller L. 2002. *The Exodus Case*. Copenhagen: Scandinavia Publishing, p. 40-41.
2. Lit. 1, str. 42.
3. 1. Mojsijeva 19,24.25.
4. Lit. 1, str. 45-46.

Preporučena literatura

- Nauka otkriva Boga, Arijel Rot, Metafizika, 2007.
- There is a God: How the World's Most Notorious Atheist Changed His Mind, Antony Flew, Harper One, 2007.
- Mala misterija stvaranja, Robert Džentri, No Limit Books, Beograd, 2000.
- Svet koji je uništen, Džon Vitkomb, Centar za prirodnjačke studije, Beograd, 2002.
- Najveće čudo prirode, Stiven Ostin, Metaphysica, Beograd, 2003.
- Postanje, Arijel Rot, No Limit Books, Beograd, 2001.
- Biblijski Potop, Henri Moris, Džon Vitkomb, Eden, 2006.
- Kada ljudska inteligencija postane majmunска, Džoš Grinberger, No Limit Books, Beograd, 2001.
- In Six Days, John F. Ashton, Master Books, 2000.
- The Exodus Case, Lenart Moller, Scandinavia Publishing, Copenhagen, Denmark, 2002.
- In the Beginning, Walter Brown, Center for Scientific Creation, 2005.
- The Young Earth, John Morris, Master Books, Arizona, 1996.
- Origin and Destiny of the Earth's Magnetic Field, Thomas Barnes, Institute for Creation Research, 1983.
- Science, Scripture, and the Young Earth, Henry Morris and John Morris, Institute for Creation Research, 1989.
- Quasars, Redshifts & Controversies, Halton Arp, Cambridge University Press, 1987.

O autoru

Miroljub Petrović diplomirao je geologiju, smer paleontologija, na Univerzitetu u Beogradu. Momentalno radi doktorsku disertaciju na temu odnosa nauke i religije. Završio je medicinu na International Institute of Original Medicine u SAD. Osnivač je i direktor Centra za prirodnačke studije u Beogradu i Sakramentu, SAD. Jedan je od osnivača Centra za antropološke studije iz Beograda koji se bavi problemom sekti. Održao je veliki broj predavanja u Evropi i Americi.

Preporučujemo vam knjigu
Miroljuba Petrovića

Tajna srećnog života

U pripremi su nova izdanja istog autora:

- Brak i porodica
- Religija i nauka
- Ko vlada svetom?
- Sekte: Šta su sekte i kako se odbraniti?

Distibucija: Metaphysica, 011/292-0062

Za dodatne informacije posetite sajt
Centra za prirodnačke studije:
www.creation6days.com